Суспільство

щомісячний журнал

Війна і Революція

2014 / №2

Зміст

Журнал «СУСПІЛЬСТВО»

Юрій Ноєвий,
головний редактор

Дизайн: Сергій Самойленко
Верстка: Сергій Самойленко

РЕДАКЦІЯ
Юрій Ноєвий
Святослав Вашинський
Олена Семеняка
Олександр Бобко
Юрій Олійник
Андрій Волошин

ПЕРЕКЛАДАЧІ
Наталя Саврук
Софія Каневська
Олександр Юрченко

КОНТАКТИ РЕДАКЦІЇ:
тел. (097) 147-96-67
cucpilstvo@gmail.com

Слово від Редактора

Русь переживає свої переломні часи. Вони дають сподівання на докорінні зміни. Перемога Майдану породила суперечливі наслідки.

З одного боку війна з Московією дає шанс на остаточний розрив з колоніальним минулим. З іншого боку значним викликом для нас усіх є посилення впливу Заходу. Небезпеки євроінтеграції, великі західні кредити закріплюють поразку Майдану.

Український вектор так і не переміг ліберальний. Президент, Голова уряду і значна частина влади належить ліберальним радикалам. Вони сповідують антинародні цінності екстремального капіталізму та космополітизму олігархів. Вони прямо суперечать нашій культурі. Але головне в тому, що ліберали сприймають народні маси як ворожі цілі для визиску.

Московська партія у Русі програла остаточно. Натомість прозахідна – виграла.
Війна зупинила розгортання докорінного оновлення в державі. Старі корупційні клани можуть подякувати Кремлю за зупинку революції.

Позиція Заходу щодо протистояння з режимом Януковича і війною з Москвою показала, що гарантії безпеки після ядерного роззброєння нічого не були варті. Жирний Захід не збирається і морально не готовий до прямого протистояння із бідною, але мілітаристською Московією. Ця незручність для влади лібералів змушує їх звертатися до мобілізуючого потенціалу націоналізму. Справді, у цьому становищі ми можемо ставити виключно на себе. Однак наскільки це засліпить націоналізм, який може забути хто його головний внутрішній ворог?

Геополітика – це завжди первинне у розрахунках ідеологів. Мислити простором і владою значить готуватися до можливої війни. Тим більше у наших широтах.

Ми не мислили таким чином. І тому ударили по нас першими, вдарили у спину. І якщо на Московію ми не образилися. То бачити її підтримку з боку європейських правих партій, союзних ідеї національного відродження, було шокуючим і не зрозумілим. Так, це означає відсутність єдиного європейського руху, як і мислення інтересами Європи. Західні праві обрали східний імперіалізм на противагу західному. Так, це означає вони зрадили Майдан, який показав для них шлях до влади.
Редакція журналу «Суспільство» починає публікувати свої роздуми щодо революції Гідності, її наслідків та продовження, війни та післявоєнного майбутнього.

Полюбити виклики життя і йти за великим покликом – це можливість, які дає нам доля нашої Батьківщини.

Юрій Ноєвий

Новини

Війна і перемога Майдану.

Мирний Майдан переріс у повноцінне протистояння народу і узурпаторів влади – Януковича, Партії регіонів та комуністів. 18 лютого 2014 р. у центрі Києва почалася справжня війна. Маньяки з Беркуту, снайпери СБУ і автоматники МВС спричинили значну кількість жертв серед беззбройних людей протягом сіня-лютого 2014 р.. Лідери ліберального блоку – Яценюк та Кличко – покинули центр міста у час найбільшого напруження 18-20 лютого. Майданівці, особливо з числа націоналістів, відзначилися в атаках на стан ворога. У результаті перша стадія революції завершилася успішно – Майдан переміг, Янукович покинув пост Президента і втік до Росії.

Герої Небесної сотні.

Ті, хто поклав своє життя за перемогу Майдану, назвали Небесною сотнею. Вони увійшли в історію та у царство Небесне. Новітні герої Русі заклали ґрунт для наступних перемог проти внутрішнього ворога – залишків неоколоніальної адміністрації з обслуговування інтересів Заходу та Росії.

Початок Русько-Московської війни.

Анексія Криму. Суверенітет треба захищати, тим більше від свого історичного ворога. Русько-московська війна тривала досі і настав час чергового зіткнення. У ній ми можемо виграти за внутрішнього національного відродження, солідарності та героїзму. Московія вступила у війну, коли Україна не була готова: боягузтво тодішнього головнокомандувача Турчинова, зрада впливових силовиків, дезорганізований сектор національної безпеки. У результаті – програш Криму.

Програш Майдану – Президентом стає ліберал та олігарх Петро Порошенко.

Продовження Русько-Московської війни. АТО на Донбасі. Герої оборонці. Відновлення та очищення армії почалося з організації антитерористичної операції на Донбасі. Просування сепаратизму на Південному-Сході зупинилося. Хоч система МВС та СБУ тут була повністю знищена зрадою. Наші перші перемоги були забезпечені українськими військовими частинами та добровольчими

батальйонами. Зупинку АТО Порошенком на передовій повністю ігнорують як українці, так і терористи. Оборонці Русі часто не мають необхідного обладнання та обмундирування. Однак їхній запал перемагати і вбивати дає впевненість у можливості продовжити наступ на Крим. 5 липня 2014 р. терористів вигнали із Слов'янська.

ЄС і США не допомагають Україні воювати. Захід порушив умови Будапештського меморандуму. Про Московію нема що і говорити. Русь віддала ядерну зброю, а в результаті стала жертвою обману. Захід вирішив допомагати маловпливовими санкціями. Вони стали предметом насмішок у Московії і світі. США навіть зброю відмовилися постачати. 5 липня ц.р. посол Франції в Московії висловив думку, що Путін скоро знову приєднається до Великої вісімки. Висновок один: довіряти можна тільки своїй ядерній армії.

ООН: терористи на Донбасі – громадяни Московії. Про це сказав постійний представник України при ООН Юрій Сергєєв. Хоча такий факт навряд чи матиме якесь значення без воєнних перемог Русі над Московією.

Шахтарі підняли повстання проти окупантів з Московії. 22 червня 2014 р. більше 1000 гірників шахти "Комсомолець Донбасу" пройшли маршем від підприємства до центру міста Кіровське. До шахтарів приєдналися сотні жителів міста. Мітинг висловився за перемогу над московським тероризмом проти України.

Ерайгніс 2014

Дивовижно та несподівано, але нам пощастило стати очевидцями та діючими особами унікальних історичних подій. Аби зрозуміти процес, зміни, що відбуваються, і ще зовсім далекі до свого завершення, нам варто оцінити це з трьох поглядів. З погляду позачасового, аутентичного характеру цього спалаху, цього "народження наднової" на наших очах. Після цього з погляду "тут і зараз". А також погляду суто нашого часу і нашого географічного положення. Що в свою чергу має два вектори: Українське повстання і Європа. Українське повстання і "Русский мир".

Явища, з якими, як нам здавалося недавно, напередодні "кінця історії", ми могли познайомитися лише завдяки книгам, раптово ожили і почали розгортатися, нашими силами і на наших очах... Тут було все: пасіонарність проти системи... народ проти населення... культура проти цивілізації... община проти суспільства... ідеалізм проти політтехнологій... Як в самурайському епосі XVII століття, тут були дерев'яні мечі проти залізних стволів рушниць і автоматів... Роками я констатував, що в " Європейському поясі" все ще є Етнос, не як пам'ять, а як суб'єкт історичної дії, і цей етнос – український. Він є в той час, коли навколо все виродилось, вихолостилось до формальної суб'єктності "суверенітетів", "корпорацій", "громадянського суспільства" і вже "непрацюючого" універсалізму ООН, ЄС і тощо.

"Душа"... Протягом всієї "диктатури" я був учасником практично всіх спроб контрсистемного повстання на Майдані Незалежності. Майдан "Податковий", що спалахнув через новий директивний податковий кодекс, що практично знищував весь середній клас... Майдан "Врадіївський", що не витримав атаки " Беркуту" в першу ж свою ніч... Що виник як реакція на злочини співробітників МВС, точніше на ряд зґвалтувань та вбивств в одному із сіл... Були й інші... І ось несподівано, ні для кого не очікувано, на цей останній, в грудні 2013 року, виходять сотні тисяч людей... Оскільки сам знаходився в гущі подій і в той же час відслідковував все, що відбувалося, на дистанції світових ЗМІ, я відкидаю тут будь-яку конспірологію... Ці "сотні тисяч", що взялися невідомо звідки, після стількох спроб і стількох "Майданів", були подібні зайвим мегатоннам, що взялися нізвідки при вибуху першої водневої бомби... У цих "сотень тисяч" звичайно було своє "підсвідоме" і саме там – прихована причина... Можливо несвідома для її носіїв... Номінальне око держави мало поставити свій підпис та зробити свій вибір, не більше і не менше, серед таких визначень як "Схід" і "Захід"... Саме в цих, здавалося б, "економічно своєчасних", політично актуальних та ситуативних альтернативах криється "цивілізаційний вектор", "культурна ідентичність", і вона - "душа"… Душа народу. Якщо щось у цьому світі і може викликати "зайві мегатонни", то саме той випадок, коли нація опиняється перед вибором: "Схід" - "Захід", "Північ" - "Південь", "Християнство" - "Іслам", "Далекосхідна цивілізація" чи "Англосаксонський світ" тощо...

Унікальність того, що відбувається, полягає в тому, що у цих подій не було "управляючого", одного чи декількох, явних чи таємних.. Це був не той випадок, коли можна "за дерева ми не побачити лісу".. Суб'єктом дії тут був сам "ліс", що перейшов із своєї безодні в страшний рух, через одному йому відомі спонтанні причини... В свою чергу, кожен, хто хотів прикрити собою цю бурю, хто хотів привласнити ii напрямок та шквал, в результаті виявлявся смішним... Багато в чому це була реакція "незважаючи на", а не "завдяки".. Справжній, непізнаний та ніким не побачений суб'єкт дії, тут, в однаковий мірі посміявся як над тими, хто хотів його подавити, так і над тими, хто хотів його очолити. І можна бути певним, він ще не раз посміється над тими, хто зараз грає в його представників…

«Траєкторія"... Якщо проаналізувати мотивацію учасників цього процесу на різних його етапах, то він весь в цілому вимальоється як досконала, цілеспрямована траєкторія поступального знаходження істинного сутнісного ядра, від периферії випадкових причин та реакцій до ядра аутентичного, національного духу. Можна сказати: від "прав людини" до Національної революції. Це траєкторія від України сучасної, банальної та поверхневої до України метаісторичної, вічної. І в свою чергу, ця траєкторія вела ii в Європу, але не в Європу "прав людини", а в Європу "ста прапорів", в Європу традицій та волі.. В той самий день, 30ого листопада, коли все і починалося, я читаю лекцію в Чернігові. День

смерті Корнеліу Кодряну, лекція для українських націоналістів. Після лекції було запитання: "Чи варто українським націоналістам долучатися до такої дивної теми як "Єромайдан"?.. Я відповів: "Звичайно варто. Саме Ви і принесете туди справжню мотивацію". Через декілька місяців я зустрів всю свою "чернігівську аудиторію" в Києві, в будівлі захопленої мерії.. Україна буденна шукала Україну справжню.. Україна прихована шукала приховану Європу.. Від "прав людини" до Національної Революції...

Спочатку масова реакція на побиття студентів.. Потім, захоплення і штурми адміністративних, урядових будівель.. Частина побитих знайшла сховок в Михайлівському соборі, і храму ледь не довелось пережити облогу "Беркуту".. Невдовзі там виник госпіталь. А ще опісля дзвони били над головами борців майдану, а представники церкви стояли в перших рядах. Рухнув пам'ятник "вождю світового пролетаріату" ... І через деякий час вже ніхто не згадував про те, з чого все починалося. "Асоціація з ЄС", "студенти"... В повітрі відчувалася національна революція, традиція і "повне перезавантаження влади"... ПІЗНІШЕ БУЛА НЕБЕСНА СОТНЯ... Від зовнішнього до внутрішнього.. Траєкторія, відповідно до якої архетипи, що керують нацією з її "безсвідомого", позачасового виміру, мали піднятися і вкоренитися в її свідомості; із спонтанних, суворих імпульсів - в політичну програму, не менш сувору і серйозну.

Усі спроби пояснити те, що відбулося, такими універсальними кліше як "боротьба суспільства проти поліцейської держави" або "повстання народу проти диктатури" - не торкаються принципових, відмітних ознак цієї, ще не завершеної революції. Вона була національною - через те, що в більшій своїй мірі, цю боротьбу вела та частина України, яку можна позначити як український етнос. Суб'єктом дії був він. Це явище цільне, природне, органічне. На озброєнні у якого знаходиться традиція і культура. Нічого подібного немає, ні на захід від нас, ні на схід.. Кругом "населення", але не етнос, і тим більше не народ... Це явище із області прихованої ритмічності народження та смерті народів, націй, рас.. Його неможливо викликати з книг чи потрібної "програми партії".. Наступне - це революція Націоналістична. Через те, що ударним ядром, становим хребтом всього спротиву були представники націоналістичних організацій чи відповідних ідеологій.

"Європа".. Це і є справжній, ще не завершений і не розшифрований Ерайгніс.. Подія небачена, неймовірна і неможлива в Європі останні 60 - 70 років.. Знаковою в зв'язку з цим є позиція європейських правих. За рідкими винятками, вони відвернулись від України, зробили свій вибір замість справжнього, мужнього і органічного національного повстання на користь ситуативного, "державного", "чергового" національ-патріотизму Кремля. Такий вибір є кращим діагнозом для Європи та всіх іі метаморфоз за всі останні десятиріччя. Європа більше не ідентифікує себе чоловічим чином.. Мужня Європа була вбита, витравлена тими чи іншими окупаційними режимами і чужими, нав'язаними їй, псевдокультурними стереотипами.. Це не та Європа, якою ми захоплювалися.. Єдина "свобода", "воля", яку вона може собі дозволити, - це свобода у виборі Російського чи Американського господаря, "чоловіка".. Справжня Європа, Європа під знаком мужності і незалежності, сьогодні відроджується в Україні. Пізніше будуть всі інші…

«Сокіл"… Сокіл віками жадає польоту, але його прострілюють наскрізь, під час кожної нової спроби.. Український проект жодного разу, в силу трагічних обставин, не реалізувався. В цьому причина вічної молодості. Коли ми говоримо про великі європейські нації, про їх блискучу історію, ми робимо одне специфічне метафізичне дійство - ми завжди оглядаємось назад. Ми "згадуємо".. Коли ми думаємо про Україну, ми завжди дивимось вперед, ми опиняємося в стані "все ще ні", "в майбутньому".. Ми мріємо.. Ідеолог консервативної революції 20 років, Артур Мюллер ван ден Брук, відносив Німеччину, Росію та слов'ян до "молодих народів", в той час як англосаксонський та франкський захід до "старих". На противагу Лізі Націй, яку він називав "лігою старих народів", він хотів створити "лігу молодих народів". Україна для європейських народів тих часів не була чимось дискретним, виділеним на полі "русского мира". Однак, саме вона і є тим "золотим перетином", в якому остання, "відкладена" молодість Європи зустрічається із "запасною" юністю "Русского мира". Говорячи про Росію, Освальд Шпенглер визначає іі історичну ситуацію як "псевдоморфоз". Це коли жива, автентична культура виявляється захопленою "шкаралупою", формою іншої цивілізації.. На

його думку, це форма західноєвропейського походження, штучно нав'язана Росії в XVII сторіччі… Така "відстрочена" цивілізація, по Шпенглеру, живе на 600 років більше ніж та, "що відбулася".. Міфологічним вираженням даного трагізму "русского мира" багато хто вважає легенду про Кітеж град, написану в кінці XVII сторіччя старообрядцями, що усвідомили близьке "затемнення", "окупацію" російської культури вихолощеною і мертвою цивілізацією заходу. Однак, в трактуваннях цього твору залишають без уваги одну обставину: те, що град Кітеж ховається під водами озера Світлояр не в момент Ніконівських реформ чи царствування Петра Олексійовича, а в XIII сторіччі, в момент появи під стінами міста монгольської кінноти.. І ця різниця докорінно змінює справу. Вона говорить про те, що метаморфоз відбувся не тоді, коли Росія "азіатська" чи "євразійська" опинилася під впливом цивілізації Заходу, а набагато раніше.. Коли Русь північна, Русь домонгольська, була завойована Азією... Арнольд Тойнбі, представник тієї ж історичної школи, що й Шпенглер, відніс Річ Посполиту, і разом з нею й Україну, Литву і Білорусь, до так званої "абортивної цивілізації". Тобто, до цивілізації, яка в силу об'єктивних зовнішніх несприятливих обставин загинула в ранньому дитинстві…

На перетині інтуїцій двох великих авторів, інтуїції не до кінця зрозумілих і недоказаних, знаходиться Україна.. Русь північна і до монгольська, що спочиває на дні озера Світлояр, і "абортивна цивілізація" Європи зустрічаються в тій точці, до якої так і не зуміли дотягнутися генії…

Революція України… Революція Русі… Революція Європи… "Ліга молодих народів"… Сокіл, Сокіл віками жадає польоту, але його прострілюють наскрізь, під час кожної нової спроби злетіти.. "Війна".. Для того, щоб революція на Україна, сьогодні, змогла протистояти руйнівним "східним загрозам" в особі Путіна та його системи, вона повинна визначитися та зважити свої сили відносно корелята на таких трьох рівнях:

1. Екзистенційний. Це єдиний рівень, на якому ми сильніші за нашого ворога. По-перше, тоді, коли він опинився у стані війни з нами, ми всього лише переключилися з війни "першої" (з режимом диктатури) на війну "другу" (з ворогом зовнішнім). Криза входження в стан війни нами подолана, і нас, на відміну від ворога, не здивуєш війною другою чи війною третьою... По-друге, цієї зими ми досягнути точки відліку під назвою "криза смерті та відродження". Все велике в історії виникає, народжується з цієї точки, з цього перпендикулярного минулому виміру.. Її особливість в тому, що перемагаєш і отримуєш все тоді, коли готовий все втратити, і фактично вже втратив.. Бойові дії нашого ворога мотивовані спробою відстрочити смерть своєї системи та свого вождя.. Наша війна мотивована нашим майбутнім. Там наші "вожді" і десь там наша "держава"…

2) Політичний, "суб'єктний".. Він говорить про те, що наш ворог прекрасно усвідомлює те, від імені якого суб'єкта він веде війну і на кого може покладатися. У нього за спиною струнка класична конструкція: "один вождь - одна імперія - один народ", у нього за спиною - Путін, якому він вірить, Росія, в яку він вірить, і населення Росії, яке в своїй абсолютній більшості підтримало анексію, організовану своїм лідером.. У нас немає єдиного вождя, якому ми могли б вірити.. Замість нього ті, хто давно втратив довіру.. Наша держава розірвана на клапті, які заледве можна зібрати.. Наш народ у стані громадянської війни... Ми переможемо тільки тоді, коли так же впевнено усвідомимо, побачимо, створимо того суб'єкта, від імені якого ми ведемо цю війну. Ним може і повинна стати Революційна організація, деякий "Націонал-Революційний комітет", організований та створений кристальними, героїчними та відкритими для усього народу особистостями. Комітет. Народ. Ідея. Коли визначимося з "суб'єктом", тоді переможемо.

3) Цивілізаційний. Україна буде займати по відношенню до Росії позицію жертви до тих пір, поки політика взаємостосунків буде або "політикою втечі" (в ЄС, НАТО та ін.), або "політикою анексій" (Ставропілля, Кубань, Курська та Воронежська області, і т.д.). Росія безмежно сильніша концептуально, адже у неї є свій "цивілізаційний проект" і далеко не один… Як би він не називався, у ньому є місце для України і не тільки для України.. У ньому є місце для безмежної кількості народів та країн… Україна завоює активну позицію лише в тому випадку, якщо створить свій "цивілізаційний проект", в якому буде місце і для Росії.. Цей проект - Русь.

Україна перестане бути "окраїною" тільки в тому випадку, якщо усвідомить себе Руссю. І Україна історично переможе і завоює право на свою метаполітичну місію тільки тоді, коли побачить себе Руссю.

Ерайгніс 2014 року.

Ігор Гаркавенко

Переклад: Юрченко Олександр.

Світогляд Майдану

Русини завжди доводили у відповідальний момент відданість своїм цінностям. Ми жили з ними у мирний час, ми піднімали їх на прапор у часи повстань і визвольних воєн. Незалежність, соборність і справедливість в Русі – ці ідеї наповнювали наші роздуми і надихали наші серця.

Ми дивимося на державний синьо-жовтий прапор і мріємо про нові здобутки держави і краще життя наших сімей. Ми піднімаємо революційний червоно-чорний прапор, коли хочемо перемогти зло окупації, несправедливості і бідності.

Майдан став місцем та ім'ям руської революції. Над зимовим Києвом майорять ці прапори гордості і сміливості. У мільйонноголосому виконанні нашого славня щораз себе виявляє понадчасовий громовержний дух Русі.

У часи збурень ми цінимо наш світогляд якнайбільше. Ми зрощені нашою історією, наше призначення – втілити зрозумілу всьому світові правду. Вороги не змогли прирівняти вимоги євроінтеграції до Майдану. Вони були змушені відступити від критики загально прийнятих національно-консервативних цінностей його учасників. Вони наша суть.

Віра. У час революції і війни русини заново переживають свою віру. Бог і віра православна батьківська стає ґрунтом-опорою. Вранішня молитва дає спокій душевний у момент атаки. Все рутинне життя тьмяніє сірими барвами у моменти після подолання вагань і набуває піднесеного значення наша гідність після ступленого кроку вперед. Кладемо на себе охоронний знак в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. І благом сповнена думка і благословенний вчинок – нехай будуть на Майданах Русі!

Нація. Роки окупації далися взнаки. Наслідки чужого панування нам заважають. Однак присутність їх у момент спільної роботи над великою справою все менше і менше відчуваються. Пов'язання себе із українським народом у часи тяжкі – не для всіх легкий крок. І той, хто наважився його зробити, перетворюється у повноправного правоздатного громадянина, члена нації, українця. В імені Русь через успадковану спорідненість і прийняту традицію виявляє себе наша нарід і золотоверхий Київ. І ти, і я відтак відчули свою особисту гордість за участь у боротьбі за славу Володимирового Тризуба. Майдани України славили своє українське ім'я і вони били супротивників цього імені.

Свобода. Останні 20 років правління неоколоніальної адміністрації у повноті виявило її потворну і злу природу. Вона згортала нашу національну свободу і хотіла зрабувати нас для служби олігархічному капіталізму. Велика крадіжка нашої держави, але під нашим же прапором, вимусила нас чітко окреслити наше ставлення: здобудеш перемогу Руської революції або загинеш у боротьбі за неї. Свобода нашого народу і тільки вона дозволить нам здійснити давній заповіт: "Україна для українців! Отже вигонь звідусіль чужинців-гнобителів!..". Свобода нашого народу і тільки вона дасть нам своє повновладдя у своїй Богом даній землі. І тільки – руська свобода. І вона нуртує і розливається з Майдану по всій Русі.

Соборність. Провокації розколу, федералізація і боротьба проти нашої соборності – це методи ворогів відроджуваної Русі. Всі вони заплатять за ці злочини. Закордон нам не допоможе. Нас постійно зраджують. Ми самі і тільки ми самі можемо дати бій за Соборність Русі. Колись ми дали бій за єдність Львова і Києва. Тепер ми даємо бій за соборність Києва і Севастополя, Києва і Донецька. Перша можливість знищити сепаратистів – це останній шанс побачити посмішку нашої Перемоги. Соборність – це те, що продемонстрував Майдан, і це те, чого він хоче.

Справедливість. Треба чітко нам сказати собі: без соціального і економічного порядку рівності для всіх не буде ніякої України. Ми прийняли необхідність правової рівності, то маємо прийняти і соціально-економічну рівність. Бо нерівність у доступі до посад за талантами і до розподілу багатств гальмує наш розвиток та залишає актуальними для нас старезні проблеми. Зараз більшість людей бідні. Але вони не дурні і не є неробами. Великі гроші у нас найчастіше зароблені криміналом, корупцією і зрадою. І тільки зарплати даються щоденною працею. Невже ми хочемо жити разом для того, щоб бути розділеними на бідну більшість і багату меншість? Те, що ми українці-русини, сам факт цього (!) означає гарантування новонародженому економічного і соціального мінімуму і державних гарантій. Якщо ми своїм дітям гарантуємо дати матеріальне забезпечення, то і держава як спілка сімей своїм же дітям має такий рівень дати за умовою. Досвід світу довів, що бюрократична командна економіка, ліберальна ринкова економіка гарантують блага тільки вузькому прошарку обраних. Ми, майданівці, – борці за інтереси працюючих мас, а не оборонці експлуататорських класів. Треба повернути наше несправедливо приватизоване майно. І нехай жлоби знають, що ми про них знаємо. Суспільство мажорів – це те, що огидне Майданам України. Наша цінність – справедливість.

Солідарність. Нехай толока громади завжди допоможе своєму члену всім, чим може, і хай вона дасть йому за потреби, все, чого він потребує. Допомога своєму – це те, що нас рятує у конкретну хвилину і на віки вічні у майбутньому. Всі, хто розділяє нашу культуру і є її частиною, є своїми. І в часи люті жертовність наша – наш добровільний обов'язок. Це як поїсти, зупинитися на червоне, забезпечити своїх старих батьків. Допомогти по правді незнайомцю – це і подолання нашої гріховності, і втілення у нас самих готовності бути кращими. І хай навіть цей незнайомець буде не нашого роду, і з ним перебуває правда, ми, бо нами рухає добра воля, маємо йому допомогти. Ми не спонсори, ми анонімні благодійники. І відтак усім воздасться. Спільне благо вимагає від нас участі. Перемогти у критичний момент означає бути жертовним. І пересилюймо свій страх і жадібність. Участь і жертовність означають віддачу себе своїм ближнім. Віддай Русі, що маєш, знаючи, що всього того більше потребує свій і наша спільна боротьба. Потребує твоя Україна, про яку ти так багато говорив.. Поділитися своїм часом, грошима, знанням, діями означає участь і жертовність. Це означає солідарність. Майдани наші – простори солідарності.

Відповідальність. Всі знають моменти, коли участі інших не вистачало для перемоги у справі. Всі ми картали далеких обивателів за неприсутність. Коли ми занурені у наш побут, нехай нас відвідує прохання далекого українця про участь, про допомогу, про ініціативу, про пожертву крові чи грошей. Зло зіткане із нашої безвідповідальності. Поразки сплетені нестачею нашої відповідальності. Чи не тому ми зіткнулися із небезпекою і приреченістю, що наші вади раніше, у минулому, якийсь час тому дозволили падлюкам вирішити наше становище? Давайте бачити у своїх проблемах проблеми цілої країни, а проблемах цілої країни – свої. Проблеми ближнього нашого – це наші проблеми. І ці слова не звучать пафосно, коли ти згадуєш події, в яких тобі не підставили плече. Важка річ – змусити себе бути відповідальними. Але ще важче за її відсутності плакати про втрачених і втрачене. Майдани – це підказка для безвідповідальних. Майдани – це шанс

очиститися і стати до спільної толоки. Яке щастя перемагати разом! Який успіх для нас знати: Майдани – це відповідальність.

Право. Справедливий закон робиться передовими групами народу, а не чиновниками. Правовий порядок тільки завойовується. Інше – грубий обман лібералів. Воно виростає з духу, із землі, з історії і світогляду нації. Воно спирається на її волю установити і захищати свій порядок. Воно гарантується жорстким покаранням і відплатою порушникам такого порядку. Великі рішення і завоювання правового порядку – це великі події. І взяти у них участь – найбільша пошана для громадянина. Із них народжується держава, конституція і закони. І ніколи навпаки. Нація творить життя. В інакшому разі вороги творять її життя. І Майдани Русі призначені волею людей творити правовий порядок за їхнім зразком. І хай вони поки що є вільними автономними зонами в оточенні чорного і злого хаосу. Але стати мають повсюдною правовою дійсністю і засадою нового правового життя.

Революція. Тріщина у рядах режиму олігархів – це не революція. Докорінна зміна всього ладу нашого життя за нашим побажанням і волею – це революція. І втілена вона буде у знищенні всієї ідейної і матеріальної системи ворога. Він як такий може бути тільки персоніфікований і означений його ідеями, власністю і діями. Переговори, зміна виборчого законодавства, реформа конституції, кадрові перестановки – це тактичні кроки. Біймося хибного трактування їх як революції. Сцена по ходу п'єси цінна внеском у розгортання художнього образу. Бій важливий своїм місцем у загальній стратегії війни. Тому нехай дрібними сприймаються нами перемоги на шляху тактичних маневрів. Руська революція має бути великою, яскравою і переможною. Тому вона має подолати наслідки окупації і повернути майно олігархів народу на своєму першому етапі. Така революція має започаткувати новий суспільний лад, і правовий порядок на основі цінностей її світогляду – на другому етапі.

І повіє огонь новий із дій холодноярських майданів. Ненавистю, підступом і безоглядною боротьбою приймаймо ворогів нашої нації. І підтверджений ясним розумом, дією і вірою нехай буде втілений світогляд руської революції. На ньому будуватиметься наша культура і майбутнє.

Бо тільки одна, єдина й неподільна, самостійна, вільна, демократична Україна – республіка робочих людей – є національним всеукраїнським ідеалом. І якщо ми українці, тоді наше призначення – слідувати цьому світогляду, наше приречення – боротися за нього, наша місія – нести справедливість і свободу для Європи!

Наш революційний світогляд нам переданий попередниками. Ми доповнюємо його і йдемо вперед. І наша жертовність є найкращою помстою за смерть великих лицарів. Ми пам'ятаємо наших героїв і дні наших визвольних змагань.

Вони тоді, а ми зараз здобуваємо перемогу української революції. Бо у ній наша особиста слава. А в ній – слава України!

Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї Нації.

Текст підготував
Юрій Ноєвий

Інтеграція та революція

У найширшому сенсі протистояння останніх місяців в Україні – це протистояння не двох народів чи держав, але двох типів свідомості та суспільної організації, в тій чи іншій мірі притаманних як українській, так і російській історичній традиції. Нині на теренах України триває боротьба двох соціополітичних проектів: проекту *Тиранії* і проекту *Свободи*. Обидва засновуються на відмінних типах індивідуальної та колективної суб'єктності – і в цілому виходять з різного розуміння та оцінок поняття «суб'єкт». Ми можемо в загальному окреслити їх як 1) інтегральну та 2) революційну (радикальну) суб'єктність.

Під першою варто розуміти такий тип суспільної свідомості, в якому основними цінностями є влада, стабільність, конформізм, відтак спільнота вибудовується ієрархічно, за формою соціальної піраміди. Інтегралізм у своєму вищому прояві вказує на духовний і політичний *Imperium*, яку характеризують патерналізм, традиційність, консерватизм, принцип «приєднання» – чому на різних рівнях відповідають такі форми соціально-політичної організації, як держава, церква, кримінальна чи бізнес-корпорація. Інтегральні утворення передбачають поєднання сакральної і світської влади, відтак збірний образ імперії – град-столиця (в європейській традиції – Рим) – є одночасно і політичним, і духовним центром.

В широкому сенсі інтегральність тяжіє до архаїки, її характеризує соціальна інертність, будь-яка мобілізація носить переважно колективний і командний характер, ініціатива управління завжди або опосередковано залишається на вершині піраміди. Яскравим метафоричним образом, «тотемом» фігури інтеграла, за влучним порівнянням Ігоря Гаркавенка, є собака, тоді як образ «радикала» – вовк. Їхнє протиставлення уособлює протистояння тиранії і свободи, соціальної пасивності і соціальної пасіонарності. Радикалізм, таким чином, за своєю метафізичною суттю антиієрархічний, синархічний або анархічний, демократичний, модерновий. (Подібний підхід частково перегукується зі схемою протиставлення фігур «білоруського Аполлона» та «українського Діоніса» в Пьотри Пятровського).

Відмінність між двома окресленими типами суб'єктності – у ставленні до реальності та інших суб'єктів дії. Інтегральна суб'єктність, слідуючи класичній парадигмі владних відносин, мислить за формулу «суб'єкт-*над*-об'єктом», об'єктивуючи як соціальну реальність у цілому, так і окремих індивідів. Такий стан речей можна визначити як «несправедливість» – і цей момент яскраво змальований у поемі Тараса Шевченка «Сон» («Гуля наш батюшка, гуля!»). У свою чергу, радикальна суб'єктність реалізується за формулою «суб'єкт-*(нав)проти*-суб'єкта», її основна одиниця – соціальна «точка» (індивід) або горизонтальна «мережа», протиставлена вертикальній піраміді. В політико-ідеологічній площині радикальність означає синархічну організацію (низову демократію), в геополітичному вимірі – національну суверенність.

У ряді метафізичних образів, зокрема, і в українській історії, інтегральне розуміння влади і порядку співвідноситься із символом стольного Граду (Київ-Москва як «тіньові» відображення Риму-Царгороду, Санкт-Петербург як відображення Карфагену), тоді як радикальне розуміння свободи – з диким степом і відкритим морем (окремішно це може виливатись і в символізм «альтернативного центру», *e.g.* Січ як символ Єрусалиму, антиімперської суб'єктності). Адже радикальна свобода розуміється в першу чергу через «неприєднання», незгоду, радикальна свобода є волюнтарною свободою-протистоянням – бунтом проти владної вертикалі, яка уособлює принцип несправедливості.

Отже, інтегральна та радикальна суб'єктність керуються протилежними моральністю – проте у дійсності вони часто перетинаються, творячи складні симбіози. Історія не знає чистих типів та бездоганної логічної класифікації – тому всі наведені схеми слід сприймати лишень як наближення до проблеми. Відтак в Україні триває війна двох складних типів свідомості, двох систем цінностей: 1) консервативно-революційної (узагальнено: «український Майдан») і 2) революційно-консервативної (узагальнено: «новоросійський Донбас»), які в конкретних ситуаціях потребують вибіркового філософсько-політичного аналізу.

Якщо не враховувати деталей і керуватись головними контурами, то можна підсумувати, що Майдан у цілому представляє собою радикально-революційний, тоді як Антимайдан – інтегральний полюс українського суспільства. Якщо на перших етапах революції Майдан виступав як демократичний та антиолігархічний рух, Антимайдан – як провладна, системна сила – то в ситуації донецького сепаратизму політичні полюси видимо змінили риторику. Суспільні верстви, які в ході революції глорифікували міліцію і «Беркут», на Донбасі радикально протиставили себе системним силовим структурам – так само, як і системній українській олігархії, чиї інтереси не так давно захищали на Антимайдані.

Це один із прикладів можливої плутанини, вийти з якої можна, вдавшись до системного аналізу цих явищ. Як результат, ми можемо охарактеризувати етапи протистояння наступним чином:

1. Евромайдан (2013-2014) – рушійна сила: *радикально-інтегральна суб'єктність*; політичний смисл: поворот до евроінтеграції; основний метод: мирний протест.
2. Майдан (2014) – рушійна сила: *інтегрально-радикальна суб'єктність*; політичний смисл: повалення влади Віктора Януковича; основний метод: силове протистояння.
3. Антимайдан (2013-2014) – рушійна сила: *інтегральна суб'єктність*; політичний смисл: підтримка влади Віктора Януковича, поворот до евразійської інтеграції, основний метод: силове протистояння.
4. Крим (2014) – рушійна сила: *інтегральна суб'єктність*; політичний смисл: приєднання до Російської Федерації, основний метод: збройне протистояння.
5. Донецька і Луганська Народні Республіки (2014) – рушійна сила: *радикально-інтегральна суб'єктність*; політичний смисл: поворот до евразійської інтеграції, приєднання до Російської Федерації, основний метод: збройне протистояння.

В ході подій відбулись формальні перестановки акцентів: після 19 січня 2014 р. інтегралістська, прозахідна повістка Евромайдану змінилась радикальною внутрішньоукраїнською задачею повалення влади, а після спалахів сепаратизму українські радикали змінили опозиційні цілі на тему захисту територіальної цілісності і національного суверенітету. Однак на ділі державницька інтегральна суб'єктність компенсується опозиційною роллю, яку відіграє

Україна як геополітичний гравець відносно переважаючого ворога в особі Російської Федерації як інтегруючої сили наднаціонального евразійського простору. Аналогічно двоякими є революційні установки ДНР, адже, попри антиолігархічні гасла, донецький сепаратизм підкріплюється інтегральною Росією і ставить за мету приєднання до централізованої імперії.

При інтерпретації бойових дій на Донбасі не як «каральної акції», а як «національно-визвольної боротьби» прояснюється роль низових мережевих структур у її розгортанні. Загони територіальної самооборони і добровольчі батальйони, а не регулярна армія втілюють основний політичний зміст конфлікту. При цьому слід мати на увазі, що в силу ідеології вони зберігають певну внутрішню опозиційнійність і до легальної української влади, відтак революційна радикальна повістка не відтермінована, але трансформована відповідно до пріоритетних викликів. ДНР і ЛНР демонструють схожі тенденції, однак позаяк проросійський курс постійно вербалізується як курс пропутінський, прокремлівський – доречніше говорити про інтегралізм із елементами радикалізму, чи, з уточненням: про російський радикалізм, переведений у русло російського інтегралізму на зовнішніх теренах.

Формулювання «експорт тероризму» вельми точно відтворює суть експорту («скидання баласту») внутрішнього радикалізму, котрий несе загрозу правлячому російському режиму. Очевидно, що на Сході України у збройному протистоянні, крім регулярних військ та іррегулярних диверсійних груп, зішхтовхнулись і два типи добровольців-радикалів – перші з яких продовжують справу Майдану, захищаючи його здобутки у межах суверенної держави, тоді як другі – розширюють сферу геополітичного впливу інтегральної імперії. Якщо українські радикали змінили внутрішньополітичну революційну повістку вимушено, під тиском інтервенції, то російські добровольці симулюють радикалізм, систематично відкладаючи власне російську революцію.

Як фаза народного повстання, так і національно-визвольної боротьби проти «внутрішньої окупації» (тема міграції, етнічної злочинності) по суті симулюються, а відтак нейтралізуються гаслом «Русской Весны», розмінюючись на колоніальні війни в Україні і на Південному Кавказі. Закономірними негативними наслідками чого є консервація перехідної влади в Україні та імперської верхівки в Росії, гальмування революційних перетворень в Україні і повна нейтралізація народних виступів у Росії, використання національно-оборонної і національно-наступальної риторики в обох країнах та бунтівних регіонах для дискредитації радикальної суб'єктності і справжньої революційної повістки дня.

Текст підготував
Святослав Вишинський

Наслідки Майдану

Євромайдан не дорівнює Революції гідності – Майдану. Він – завершальна стадія втягування Русі в орбіту Заходу. Майдан – це бажання бути незалежним і мати справедливе життя. Євромайдан і Антимайдан – це тактичний проект загальної ворожої народу стратегії великого капіталу. Половина якого орієнтована на Захід. Інша – на Московію. Але всі групи олігархів – це представники різних глобалістських антинародних центрів. Майдан породив третю позицію: Україна для українців, готовність поставити на себе, оновити себе із власних джерел. Коли промосковська позиція програла, національно-консервативна ідея стала головним опонентом ліберальній євроінтеграторській зраді.

Майдан був вираженням антиколоніальних устремлінь. Він завершив низку спроб скинути режим внутрішньої окупації. Вона сформувалася як порядок креольських верхів, що лише змінили прапори і звикли ховати свою владу під формальністю політичної символіки. Вони правили УРСР так само, як і правили Україною. Однак неоколоніальні пострадянські верхи породили із створеного під себе капіталізму інше зло: космополітичну прозахідну буржуазію. Стара частина ворога має російсько-радянську, а нова – американізовану індивідуалістичну культурну тотожність. Обидві групи контролювали весь спектр суспільних відносин. І це при тому, що загальна маса народу притримується національно-консервативних цінностей з поправкою на українську чи російську культури. Вираженням яких і була революція Гідності.

Майдан як націоналістичний вчинок українців закріпив нові ментальні межі в Україні. Він знищив поняття південного Сходу. Як виявилося з початком війни, до підтримка Києва була панівною в захопленому московськими диверсантами Донбасі. Не кажучи про інші міста півдня і Сходу країни. Навіть Крим не спромігся б на серйозне протистояння новій владі, якби там не було Чорноморського флоті Московії. Національне піднесення українців і громадянський патріотизм більшості не українців став великим наслідком тих подій.

Майдан каталізував давнє протистояння Русі і Московії. Воно вилилося в удар по гордині імперіалістів, що програли чергову зону свого впливу. Це породило міжнаціональне протистояння між руссю та московитами. Винятки участі того чи іншого представника на користь ворога не варто брати до уваги. Суть цієї війни – продовження великої історичної війни між Києвом і Москвою як війни невдячного сина проти батька. Це війна зрадника проти своєї сім'ї. Саме тому вона не завершується вже стільки століть.

Майдан як масова самоорганізація і солідарність можуть перемогти систему державної сили. Народ може перемогти будь-який режим в його державі. Це був крок до прямої демократії, коли відповідальність за злочин стає поза правом і безпосередньо спрямована проти конкретної особи. Ми тепер знаємо, що карати можна без суду за очевидний злочин проти суспільства. Громадяни мають право на тероризм проти злого чиновника. Ці висновки люди застосували у хвилі актів народної люстрації чиновників по всій країні.

Майдан провів роздільну лінію між багатіями, середняками і бідними. Така думка коригується у залежності від регіонів. Перші могли використовувати останніх у своїй боротьбі проти других. Пролетаріат і селяни часто показували свою недалекість і ворожість до інтересів загальної справи як через не віру у перемогу, так і перетворення себе у східних регіонах на соціальну базу для вторгнення диверсантів Московії.

Майдан як крок національної революції нації програв з перемогою олігарха і ліберального екстреміста Петра Порошенка на президентських виборах весною 2014 р. Однак він змінив порядок денний політики. Через що ліберали намагаються маніпулювати гаслами і символами Майдану для продовження своєї війни за інтереси порядку приватної власності та космополітичні цінності Заходу.

Війна зупинила розгортання боротьби між націоналізмом та лібералізмом, між революцією та лібералізмом. Однак що означатиме для цієї боротьби повернення додому ветеранів фронтовиків? Чи постале фронтове братство не здійснить удар по позиціям лібералізму і власності олігархів? Ми сподіваємося, що вояки-добровольці продовжать боротьбу за національні ідеали Майдану.

Текст підготувала
Услав Доброволька

Навчитись радіти смерті ворога

Одному з героїв роману Ю. Горліса-Горського «Холодний Яр» належать такі слова: «А полюбуйся нашим нащадком великих прадідів, що потрясали колись мурами Царгороду! Навіть у свому бойовому гімнові він називає ворогів не інакше як ласкаво, “воріженьками”, які мають від чогось згинути як роса на сонці, бо він сам задобрий і залінивий, щоб розбити їм голови». Надзвичайно сумна констатація, що частково пояснює бездержавність української нації у XX ст., залишається справедливою і нині.

Пацифізм і сентименталізм є одними з базових характеристик української ментальності. Справедливо критичний до власного народу Юліян Вассиян небезпідставно виводив пацифізм українців із їхньої хліборобської натури. Ще в дохристиянські часи предки сучасних українців були опановані специфічним ментально-світоглядним комплексом, що випливав із характеру їхньої релігійності. «Релігійність людини землі та її співпраця зо стихіями світу для збереження і процвітання самого життя – ось де правдиве джерело хліборобської миролюбності» – пише Вассиян у своїй праці «Пацифізм і психологія української миролюбності».

За Вассияном, миролюбність хлібороба не є проявом його слабкості чи рабської вдачі. «Миролюбність хлібороба, – пояснює філософ, – це не слабкість, це умова його долі. Агресивність селянина розвивається під плугом… Властива війна є все тільки обороною зо становища хліборобського світогляду, і хліборобство в тому роді оборонної війни незрівняне (…) Тяг глибокої жіночності пронизує істоту хліборобства, що неначе пірнуло в повному журби вижиданні. Це корінні первні душевності вагітної, що потребує спокою, щоб спокійно родити. Селянство нерадо гине на війні, коли її рація не лежить яскраво в обороні землі перед ворогом».

До того, що Вассиян визначав як архетипні риси української ментальності, варто також додати відбиток, залишений на психологічному обличчі українського народу декількома століттями бездержавності. Підневільний стан нації перетворює її з суб'єкта на об'єкта – носія жіночності і пасивності, – вбиває у ній чоловічі риси. Відтак, історичні невдачі українського народу у поєднанні з його глибокими психологічними схильностями породили дуже неприємний з точки зору державотворення стан речей.

На цьому тлі певну терапевтичну дію мають нинішні події. Спочатку у протистоянні з режимом Януковича, а потім у боротьбі з інспірованим Москвою «сепаратизмом» українці почали ненавидіти ворога. Українським протестувальникам знадобилося чимало часу, щоб замінити носіння гарячого чаю та гасло «Міліція з народом!» на бруківку та пляшки з запалювальною сумішшю. Виникнення агресивних настроїв відносно імперіалістичної Москви відбулося швидше, одначе і тут пасивно-пацифістський карб на душі нашого народу дав про себе знати. Йдеться про такі речі, як нещодавня істерика щодо «провокування Путіна» або ж «картинки для російських ЗМІ». Фактично, українці ще досі не випрямилися у повний зріст, одначе у такій позиції вони все ж тримають у руках бруківку, і це дуже добре.

Здатність ненавидіти чи вбивати – це сутнісні риси суб'єктів, творців історії. Тут ідеться аж ніяк не про ті речі, котрі є незгідними з християнською мораллю. Йдеться про прийняття тих реалій життя, котрі існують у нашому недосконалому світі. Якщо твої права, інтереси твоєї нації, її державність та історичну місію заперечують, ти повинен заперечувати того, хто це робить…

Сьогодні суб'єктність української нації утверджується згідно зі змальованою Вассияном схемою – «в обороні землі перед ворогом». Неможна в одну мить взяти і зламати те, що формувалося тисячоліттями. Та водночас ми повинні прагнути відродити інший історичний первень української нації – «давню варязьку міць» (Д. Донцов). Можливо, українським націоналістам сьогодні вдасться вдихнути в якомога більше число

співвітчизників щось більше за бажання захищати рідну землю – ідею імперіальногомайбутнього нашої нації, відродження її середньовічної величі та історичної місії.

В контексті сказаного ми повинні ретельно поглянути на вітчизняний дискурс, котрий формується довкола проблематики українсько-московського протистояння. На жаль, чимало українських ЗМІ у стратегічній площині діють не на користь українській нації. Йдеться не про відверті симпатії до наших ворогів, а про експліцитно чи імпліцитно виражене пораженство, плутанину у сфері понять, відсутність чітких і зрозумілих месиджів, які не лише політично консолідували б наше суспільство, але й оздоровлювали його ментально і світоглядно.

З-поміж усього іншого надзвичайно шкідливим є зображення подій на сході країни як «громадянського конфлікту», співчуття до жертв конфлікту з ворожого боку тощо. Приміром, рецепція подій 2 травня в Одесі як «трагедії» була не просто шкідливою, але й відверто цинічною. Об'єднання усіх загиблих під час протистояння в єдину групу – це ніщо інакше, як плювок у бік тих, хто тоді загинув за Україну, а не за її ворогів. У подібних ситуаціях усе має бути чітким, поляризованим у системі «чорне-біле». Загиблі з українського боку – герої. Загиблі з «антифашистського» боку – антиукраїнська наволоч, котра отримала справедливу «винагороду» (і хвала Богові за те, що бидла загинуло в десять разів більше, ніж героїв – ця тенденція має лише посилюватися).

Смерть ворога – це торжество справедливості. Смерть ворога – це знак того, що твоя власна нація продовжує жити. І християнське милосердя, і лицарська повага до того ворога, котрого можна поважати, – це правильні речі. Але вони мають реалізовуватися не шляхом заперечення реалій життя, а шляхом їхнього удосконалення. Не є носієм чесноти миролюбності той, хто просто не може себе захистити від кривдників. Не є носієм доблесної чистоти той, хто просто не користується популярністю у представниць протилежної статі. Так само мало справжньої християнської любові і милосердя полягає у тому, що представники певної нації мають зіпсовану систему розпізнавання «свій-чужий» і не хочуть заперечувати права на життя тих, хто заперечує право на життя їхньої спільноти.

Текст підготував
Ігор Загребельний

Війна і новий порядок

Останнім часом війна для українців перетворюється з абстрактного поняття на дедалі відчутнішу реальність. Навіть там, де збройна боротьба не точиться безпосередньо, тематика та дискурс війни непомітно, але впевнено утвердилися в інформаційному просторі. Слова «агресія», «бойові дії», «ворог», «окупація», «фронт», «тил», «передова», «диверсанти», «дезертири», «зачистка» тощо міцно увійшли до нашого медійного і навіть побутового лексикону. Завдячувати такою «деабстрактизацією» військової тематики мусимо агресорові, який, сам того не бажаючи, робить нам і всьому світові неоціненну послугу.

Сьогодні ми без перебільшення є свідками насправді багатьма очікуваного «урочистого відкриття» скриньки Пандори. Адже відомо, що прологом будь-якої кризи, зокрема й воєнної, завжди була поява критичної маси людей, які принципово не можуть знайти себе у межах наявного порядку, людей, ладних віддати перевагу війні й навіть загибелі перед «худим миром» панівної дійсності. Вочевидь, нині така мить настала. Лише сліпий не здатен розрізнити цього нового покоління «непристосованих» до звироднілого сьогодення. Тож світові більше точно не доведеться скніти у режимі неоліберального «кінця історії».

Тепер ми нарешті маємо змогу відійти від безглуздих намагань оцінювати перспективи масштабного збройного конфлікту з позицій ефемерної загальнолюдської моралі, з погляду якої «гаряча» війна і неминучі жертви є, певна річ, безумовним злом. Натомість ми повинні виходити з розуміння того, що весь розвиток цивілізації являє собою не що інше, як заміну звичайного фізичного знищення ворога рабством – причому все більш витонченими його формами. Проте досі ніхто так і не зміг переконливо пояснити, чим, урешті-решт, рабство є кращим від смерті.

На цьому тлі скиглення на кшталт «абинебуловійни» й «абинебуложертв», які досі лунають в політефірі, можуть викликати лише саркастичну посмішку. Такий позірний «гуманізм» є тим більше лицемірно-цинічним у ситуації неогеноцидного українського суспільства сучасності, яке зазнавало і продовжує зазнавати непоправних й узагалі неприпустимих у мирний час людських втрат внаслідок панування режиму внутрішньої окупації.

Тож зосередьмося на перевагах визначального в осяжній перспективі мілітарного тренду реальності.

Насамперед, війна, як продовження політики військовими засобами, позбавляє зайвих ліберально-прогресистських ілюзій: незалежно від використовуваної риторики, політика залишається жорстокою справою, де будь-які перемовини можуть тривати лише доти, доки не стане простіше елементарно знищити супротивника.

Війна вчить перемагати або, принаймні, зобов'язує цього прагнути. Пам'ятаймо: абсолютна перемога, як і цілковита поразка – прерогатива сильних. Слабкі ніколи не наважаться на перше і за жодних обставин не визнають другого. Поблажливість до ворога, хай навіть переможеного, найчастіше є не чим іншим, як малодушним побоюванням можливої власної поразки й одночасно сподіванням, що в разі свого успіху ворог теж виявить милосердя. Натомість здатність до безкомпромісної, тотальної перемоги є однією з визначальних ознак панівної раси.

Війна руйнує умовності. Показово, що в Україні вже створюються добровольчі підрозділи, де від бійців не вимагається виконання формальних нормативів військової підготовки та володіння спеціальними навичками. Справді, коли ворог опиняється на відстані витягнутої руки, вам потрібні не влучність і віртуозність снайпера, а рішучість та непохитність фанатика. Це, до речі, стосується не лише збройної боротьби.

Війна – це завжди колективізм, антиіндивідуалізм, взаємовиручка, самопожертва – все те, що так уперто відкидається нинішнім глобальним мейнстрімом. Війна гартує колективну солідарність та ідентичність – тобто саме те, до повного підриву чого прагне неолібералізм. Війна – це чи не найкраща можливість індивідуально пережити колективне, «обуттєвити» його в особистому досвіді. Вбиваючи біологічне «тіло» народу, війна натомість дає йому душу. Сучасність же орієнтована якраз на абсолютизацію «тіла» (тобто всього тілесного, інстинктивного, «занадто людського» за висловом Юліуса Еволи) та вбивство душі (соціальних цінностей і мотивацій вищого порядку).

Війна радикально й незворотно трансформує

свідомість. Збройне протистояння зовнішньому ворогові виховує тип непримиренного борця із внутрішнім розкладом та обивательським трибом життя. Повернувшись із поля бою, солдат часто продовжує боротьбу і в мирному житті. Так, широковвідомою є роль колишніх фронтовиків у поваленні прогнилих корумпованих режимів в Італії та Німеччини після Першої світової війни. Причому плутократія як псевдолегітимне панування багатства й багатіїв може бути приречена за будь-якого – переможного чи програшного для плутократичного режиму – підсумку війни. Саме тому буржуазна дипломатія найчастіше схильна до останнього уникати прямого військового зіткнення.

Але головний зміст війни – це боротьба проти всього віджилого й тваринного в собі самому, проти процесів особистісної та тісно пов'язаної із нею суспільної деградації. В особі зовнішніх ворогів – як закордонних загарбників, так і зрадників та визискувачів усередині країни – ми мусимо перемогти насамперед тотожні їм негативні риси власного «его». Ще пророк Мухаммад, говорячи про джихад, розрізняв «малу священну війну» з видимим ворогом та «велику священну війну» з ворогом невидимим, ворогом усередині нас самих. Перша є матеріальним, наочним віддзеркаленням другої, кінцевою метою якої глибоке внутрішнє очищення, катарсис людської душі.

Тож сьогодні на фронтах нашої першої у цьому столітті війни за незалежність народжується когорта господарів майбуття, готових нарешті зламати систему брехні й визиску. Тим більше, що тільки у критичні моменти життя – а що може бути критичнішим за війну – нам стає по-справжньому зрозумілим минуле, по-справжньому підвладним теперішнє й по-справжньому небайдужим майбутнє. Суворий військовий порядок знадобиться нам не лише для відбиття зовнішньої агресії. Для облаштування нової України сьогодні теж, як ніколи, потрібна не «велика коаліція» і навіть не «монолітна команда однодумців», а дисципліна армійського зразка.

Нарешті, нинішня війна має встановити нову соціальну ієрархію. Аморфне українське суспільство надалі структуруватиметься передусім за критерієм відношення до справи захисту батьківщини – принаймні неформально. Вже на наших очах відбувається кристалізація провідної верстви – еліти, здатної командувати на війні та керувати у мирний час, прошарку сучасних «лицарів» – власників зброї, повсякчас готових стати в обороні України, поза колом яких усе виразніше опиняється решта продуцентів-«гречкосіїв». Рано чи пізно цей новий поділ набуде широкого суспільного визнання, а може й законодавчого оформлення. Принаймні, буде цілком логічно, якщо в Україні майбутнього громадянськими правами в повному обсязі користуватимуться лише ті, кого так чи інакше може бути задіяно в обороні держави. У Спарті навіть неповноправні ілоти залучалися до війська. Ті ж, хто без поважної причини не бере участі у захисті країни, не повинні допускатися до управління нею. І нехай «гречкосійствують» у своє задоволення скільки завгодно. Право ж на участь у вирішенні суспільних справ матиме лише той, хто у разі необхідності це суспільство захищатиме. Новітні «гречкосії» повинні чітко усвідомлювати, що позбавляють себе права (як мінімум – морального) обирати та бути обраними, обіймати посади на державній службі, володіти вогнепальною зброєю тощо.

Отже, нині вже цілком очевидно, що тільки у війні – чи обмежиться вона протистоянням в окремих регіонах та в інформаційному просторі, а чи набуде більших масштабів – Україна матиме шанс утвердитися як повновладна національна держава на своїх історичних землях.

Текст підготував

Петро Вознюк

Цілюща війна

Мир - це наш страшний сон. Найгірше прагнути спокою обеззброєним. Навіть неживого русина війна стосується більше, ніж він міг би подумати про це живий. Із чашкою кави у Києві ми під прицілом не менше, ніж у Криму чи Донбасі. Самозаспокоєння гарантіями безпеки від Заходу і Росії було самообманом ідіотів. Вони правили Руссю останні два десятиліття. Чи не вказує їхнє правління на нашу злочинну наївність і самозневагу? Не дивно, що нас історія покарала бідністю та обстрілами. Ця війна нам давно була треба. Бо наш мир був часом дезорієнтації, а потім перегрупування ворога. Воюючий Київ – це те, що він потребував. Вся нація тепер повертається до усвідомлення себе в історії. Так вона знатиме де її майбутнє. Бо вже народилася в Україні 2014 р. та близька і велика ідея визволення Європи і її народів – національної свободи та економічної справедливості.

Миролюбністю хворіє народ, який воював у чужих арміях. Таким було наше 20 століття. Хто прагнув Україні честі і готовності, був не почутий недовірливими хуторянами. Однак впевнений голос далі молодечо кликав стреміти до вершин. Рука подавалася тим, хто тужив за вчинком. Бажаючі пізнати Батьківщину пройшлися Києвом вуличними боями. Майдан став звитягою українців, що хочуть великої Русі. Хоча розчарування на ньому кували політики олігархії та гіпнотичної євроінтеграції. Саме тому скинути частину неоколоніальних верхів не значило здійснити революцію. Насправді це знаменувало початок боротьби проти приходу до влади контрреволюції іншої частини. Однак це важливе завдання прийшлося відкласти через війну. Падлюки знову при владі. Вони сиділи у нас на плечах тоді, коли ми йшли в атаку на Банковій, Інститутській, Шовковичній у часи Майдану. Любити зараз означає не відкладати війну проти внутрішнього ворога на плечі свого сина.

Війна прискорила свій прихід в Україну, коли почалося роззброєння. Зрадники заробляли на скороченні армії, ховаючись за словами про її реформи. Слабкість провокує напад. Думати про мирне небо можна після споглядання лету ескадрильї винищувачів. У нас їх продавали на металолом. Американський генерал і полковник ФСБ цілувалися, коли київський генерал давав наказ на розпилювання ракетних шахт стратегічного призначення. А

забитий український офіцер виконував злочинний наказ, замість створення організації змовників і заколотників.

Смерть імперії оголосили ліберали, а вони завжди помиляються. Батьківщина – це територія подвигів і звитяг. Це не відомо тим, хто ухвалює програми приватизації чи одностороннє припинення вогню. Навіть убитий звір небезпечний. Не кажучи вже про метрополію, що концентрує своє агресію на твоїх кордонах. Український націоналізм – єдиний, хто готувався до нападу на імперський центр. Держава не готувалася навіть до оборони. Зрадники її нищили.

Нема ніякого сенсу апелювати до державницького обов'язку неоколоніальних верхів. Одні є рукою Москви. Інші – Брюсселя чи Вашингтону. Київ для них – контрольна точка як завдання від закордонних господарів. В обмін – ярлик на експлуатацію Русі і підтримка у боротьбі проти революції Гідності. Поки ми воюємо – вони хитрують. Революція у їх розумінні – коли перемога здобувається трупами націоналістів для ліберальних олігархів. Революція у нашому розумінні – знищити клас великих власників і привести до влади націоналістичну еліту.

Московія засунула революційній Русі у спину ножа у час слабкості нової влади. Таким чином євразійці як союзники атлантистів з НАТО поділили нас: перші отримали Крим і контроль за Північним Причорномор'ям, як того вони і хотіли. А Захід отримав геополітичний контроль за рештою території України. Спільність між ідеологіями різних національних груп і партій в Європі та Московії з нами нічого не означає, коли наступає момент наступу і війни. Компліменти і готовність приєднатися до бійки – це різні речі. Війна розвіяла всі химери. Більшість правих партій зрадили український націоналізм. Ми вважали їх своїми союзниками. Але це виявилося байдужим для більшості правих груп: французів, іспанців, британців, угорців, італійців. Скандинави і прибалти за нас. У чому ж тоді проблема? Все просто. У Русі просто забули: геополітика важливіша за ідеологію. І це треба усвідомити саме тим, хто є носієм філософського і політичного світогляду.

Ця війна – так – за майбутнє. Поки що не за Незалежність. Ми навіть не вийдемо в нуль, якщо почнемо війну за Крим. Ми просто покажемо свої зуби. Переможний парад у Севастополі – історично є виходом в нуль. Однак ми закріпимо нашу любов до війни. Русь, що любить війну, це не щось надзвичайне. Це Русь звичайна. Така, якою вона була завжди. Окрім останнього часу.

Бо ця війна – так – проти нашого останнього минулого. Проти комплексу жертви, відмови від бажання наступати і воювати, хуторянства і не естетичного конформізму, зрадницького орієнтаторства на закордонні центри політики. Війна дає нам можливості зцілитися. Ця війна цілюща. Це – наші ліки. Хай і шокові, але тому швидкі. А болючі – значить такі, що запам'ятаються на довго.

Війна дає нам можливість відчути себе суттєвою нацією. Переживання її дає нам переоцінку власної недалекоглядності. Просуває нас до глибшої релігійності, солідарності і месіанства. Так, бо покликання Русі – бути у Східній Європі єдиним політичним центром. Київ повинен звільнити Кавказ, Урал від влади примітивного окупанта. Якого необхідно визволити і створити йому національну державу. Простори навколо нас кличуть нашої присутності.

Війна вказує на те воїнам, що можна любити небезпеку. Пригоду. Ризик. Вбивство ворога. Вона дає особистості відчути себе творцем історії. «Люди здаються нам важливими, поки вони – вираження Величного», – писав у 1925 р. знаний європейський вояка і письменник Ернст Юнгер. Це знають всі чоловіки, що смакували бойову перемогу. Війна оцінює чоловіка Життя. Любов. Сім'ю. Дружбу. Націю. Смертність свою і внесок у вічність Русі. Це те, чого не може знати жертва чи раб. Це відомо тільки вільним людям вільної землі. Русі-Україні. Княжій дружині, козакам, гайдамакам, воякам УНР, холодноярцям, упівцям, майданівцям, добровольцям 2014 р.

Слава України у героях. Геройство у турботі і війні за свою Батьківщину і Європу.

Текст підготував

Юрій Ноєвий

Мятежвійна та перспективи України

Концепція мятежвійни була висунута військовим теоретиком Євгенієм Едуардовичем Месснером, колишнім офіцером російської імператорської, а пізніше Білої армії. Її можна вважати оригінальним поглядом на явище, яке в сучасній військовій теорії визначається як «війна четвертого покоління». Концепція Месснера цікава для нас увагою, яка в ній приділяється саме соціально-філософськім аспектам сучасної (пост-сучасної) війни.

Мятежвійна – це, насамперед, війна в якій перемагає іррегулярний підхід, що обумовлює її основні риси: руйнація межі між війною та миром (в звичному розумінні цього слова), радикальне зростання ролі добровольчих та партизанських формувань, вирішальне значення психологічного фактору, нечітка межа між цивільним населенням та військом. Розберемо ці риси послідовно.

Руйнація межі між війною та миром тісно пов'язана з явищем, що Месснер визначає як агресо-дипломатію. «Вже зараз класична дипломатія частково витіснена агресо-дипломатією з її переворотницькими діями. Вже зараз відбуваються «напіввійни»: Греція воювала проти Туреччини за допомогою Griваса на Кіпрі, африканські держави формують легіони для підтримки алжирського повстання, тобто для війни проти Франції. У таких напіввійнах воюють партизанами, «добровольцями», підпільниками, терористами, диверсантами, масовими шкідниками, саботажниками, пропагандистами в стані ворога і радіо-пропагандистами [...] І тепер навіть дурний уряд розуміє необхідність мати «п'яті колони» в землі ворожій і нейтральній, а мабуть, – і в союзній. Тому, в епоху великого сум'яття душ, війна може легко отримати форму мятежвійни...». Таким чином, бачимо, що ситуація «ні війни, ні миру», яка колись була більшовицьким «ноу-хау», перетворюється з виключення на правило. Цікаво, що агресія РФ проти України може вважатись виходом цієї ситуації на якісно новий рівень.

Зростання ролі добровольчих та партизанських формувань – напевно, найцікавіший аспект мятежвійни. На історичну арену повертаються ті, хто насамперед хоче воювати. Воїни за своїм екзистенційним типом. На перший погляд, цей пункт можна пов'язати з попереднім і вважати іррегулярні формування більш придатними для ситуації «ні війни, ні миру». Але не все так просто. Іррегулярні формування грають активну, можливо, вирішальну роль у конфлікті, що зараз відбувається на Сході України не тільки з боку сепаратистів (які, в принципі, офіційно не мають регулярних сил), але й з боку України. Вища мотивація добровольців сама по собі не пояснює цього явища. Регулярні силові структури достатньо мотивовані вести боротьбу з ворогом, і влада поки не опинилася в ситуації, коли добровольці є її останньою надією. Питання в іншому: мятежвійна має свою логіку і свої закони. Іррегулярні українські частини не просто мають вищу мотивацію, ніж звичайні «силовики», вони воюють, бо адаптовані до мятежвійни самою своєю сутністю. Формальні їх відмінності, на кшталт вищої ініціативності та гнучкості є наслідком, а не причиною. У цьому плані Україна зараз опиняється в авангарді всесвітнього військового мистецтва.

Вирішальним у мятежвійні є значення психологічного фактору. «У класичних війнах психологія була доповненням до зброї. У революційних війнах до психології війська приєднується психологія народних рухів. У мятежвійні психологія бунтівних мас відсуває на другий план зброю війська і його психологію і стає вирішальним фактором перемоги або поразки». До абсолютно вірного визначення Месснером ролі психологічного фактору треба додати один важливий коментар: «бунтівна маса» є не суб'єктом мятежвійни, а поживним «бульйоном», в якому цей суб'єкт зароджується. Війна залишається справою не просто небагатьох, а абсолютної меншості. Інша справа, що ця меншість є породженням цієї самої «бунтівної маси» (хоча має вже й якісно відмінні від маси риси).

Тут ми переходимо до наступної риси мятежвійни: нечітка межа між цивільним населенням та військом: «У мятежвійні немає ні організаційно-адміністративної, ні

психологічної межі між країною і театром військових дій, між народом і воїнством, а тому тільки військова дисципліна спонукає військо мужніше переживати прикрощі й тяготи війни, ніж переживає пліч-о-пліч з ним воюючий народ. Але й ця мужність дещо обмежена: вже в мирний час антимілітаризм вільно проповідується в народі, підриває у воїнстві віру у святість свого призначення, демократизм послаблює в ньому шанування командирського авторитету, матеріалізм вбиває в ньому впевненість у переможності духу над матеріальними чинниками війни». Парадокс полягає в тому, що тотальний (у соціальному плані) характер мятежвійни породжує не егалітарні, а навпаки – елітарні трансформації у військовому мистецтві. Наведені вище негативні наслідки морального розкладу суспільства перетворюються у фактор розкладу війська. Розмивання межі між цивільним та військовим не є повноцінною «мілітаризацією» соціуму, радше навпаки вона породжує щось середнє і зміщує військових та «мілітарне» в цивільний бік.

Тут варто згадати ще одну думку Месснера: «В кожен момент війни не вимагати від суб'єкта воювання більшого психічного зусилля, ніж це допускають його психічні властивості». Простіше кажучи, якою б не була всезагальною війна, воювати можуть не всі, а воювати ефективно можуть ще менше людей. Але війна завжди має суб'єкт, і цим суб'єктом в мятежвійні стає доброволець, точніше доброволець нового типу. У попередніх війнах добровольці були важливим фактором, але далеко не вирішальним. Плюс не варто забувати, що моральна атмосфера в суспільстві ще кілька десятків років тому була набагато адекватнішою. Сьогодні ми спостерігаємо непристосованість соціуму до ведення війни, і ця непристосованість перекидається на військо. У цій ситуації феномен добровольця – це феномен особливого людського типу, який породжується всупереч всій логіці сучасного деградованого суспільства.

З соціально-філософської точки зору можна стверджувати, що мятежвійна є породженням модерну, яке діалектичним чином цей модерн вбиває. Проект модерну має своїм фундаментом віру в рівність, прогрес та раціональність. Мятежвійна породжує тотальну антропологічну нерівність між воїнами за своїм типом та непристосованим до війни загалом, якого мятежвійна примушує бути її об'єктом незалежно від його волі. Мятежвійна несе в собі грона архаїки, які не сумісні з прогресом у стандартному розумінні цього слова, більше того, – ця архаїка в своєму психологічному та ідеологічному аспекті є важливим елементом перемоги. Мятежвійна є глибоко ірраціональною і за своєю психологією, і за своїми методами, і за своїми організаційними формами (як би останнє дико не звучало).

Висновки для України

Сьогодні наша країна втягнута в протистояння, що має всі ознаки мятежвійни і, навіть більше, може вважатись її виходом на новий рівень, який важко було уявити в 1960-і, в часи зародження цієї концепції. Незважаючи на трагізм ситуації, ми маємо знайти в цьому досвіді ключ до майбутнього лідерства України. Парадоксальним чином ми можемо опинитися в авангарді світового військового мистецтва. Крім того, наша війна породжує, просто на очах, покоління молодих ветеранів, які пішли на неї не просто добровільно, але й нерідко долаючи складності, що їм чинила держава, яку вони фактично захищають. Це особливий людський тип, який сьогодні знаходить свою ідентифікацію, свій міф, свій погляд на дійсність, що оточує його. «Війна батько всього», як казав великий Геракліт, і сьогодні вона породжує нову українську аристократію. Цілком вірогідно, що конфлікт, який ми переживаємо, є прологом до руйнації порядку, породженого 1789 роком та народження нового порядку, заснованого на призабутих природних засадах, порядку неотрадиційного та археофутуристичного.

Текст підготував

Едуард Юрченко

Народження політики з духу війни

Досі Русь жила епохою «кінця історії», «кінця ідеології», «кінця політики». Епохою прекрасних ілюзії 1989 року. З цих ілюзій народилися положення Декларації про суверенітет України, в яких йшлося про без'ядерний та нейтральний статус України. З цих ілюзій народився Будапештський меморандум 1994 року. З цих ілюзій народилася безмежна віра вітчизняних еліт у гарантії з боку «цивілізованого світу» та впевненість у непотрібності наступальних військово-політичних доктрин.

Між тим, «кінець історії» виявився примарним ще під час кривавої балканської м'ясорубки 1990-х, під час двох чеченських воєн, під час кровопролитних неоколоніальних походів у країнах Центральної Азії та Близького Сходу. У 2000-х історія повернулася. І не лише у форматі «зіткнення цивілізацій». Як і напередодні 28 червня 1914 року, ілюзії про настання епохи перемоги позитивної науки, розуму та вічного миру виявилися ілюзією. І питання нині полягає лише в тому, чи знову світ порине у глобальну війну, зі всіма природними її наслідками.

Який головний наслідок входження України у стан хоча й «дивної» чи «комбінованої» війни? Головним наслідком може стати розділення між сферами політики і псевдополітики (чи «імітаційної політики»). Псевдополітика продовжує грати в чемпіонати лицемірства на трибуні Верховної Ради та політичних телешоу. Псевдополітикою просякнуті стіни різноманітних державних структур аж до районного рівня. А де ж справжня політика?

Для того, щоб зрозуміти це, варто розлого процитувати знаного класика політичної теорії Карла Шмітта: «Специфічно політичне розрізнення, до якого можна звести політичні дії і мотиви, - це розрізнення друга і ворога. Воно дає точне визначення поняття політичного. Оскільки це розрізнення не можливо вивести з інших критеріїв, таке розрізнення стосовно до політичного аналогічне критеріям інших протилежностей: доброму й злому у етиці, прекрасному і потворному в естетиці і т. д.<…>Сенс розрізнення друга і ворога полягає в тому, щоб позначити найвищий ступінь інтенсивності з'єднання або поділу, асоціації чи дисоціації; це розрізнення може існувати теоретично і практично, незалежно від того, чи використовуються одночасно моральні, естетичні, економічні чи інші розрізнення. Не потрібно, щоб політичний ворог був морально поганий, не потрібно, щоб він був естетично потворний, не повинен він неодмінно виявитися господарським конкурентом, а може бути, з ним навіть вигідно вести справи. Він є саме інший, він в особливо інтенсивному сенсі є щось інше й чуже, так що в екстремальному випадку з ним можливі конфлікти, які не можуть бути вирішені ані прийняттям загальних норм, ані вироком "непричетного" і тому "неупередженого" третейського судді<…>Отже, ворог не конкурент і не супротивник в загальному сенсі. Ворог також і не приватний супротивник, ненависний в силу почуття антипатії. Ворог - це тільки сукупність людей, що бореться та протистоїть з такою ж сукупністю. Ворог є лише публічним ворогом, бо все, що пов'язане з такою сукупністю людей, особливо з цілим народом, стає публічним<...>Поняття "ворог" завжди припускає реальну можливість війни <...>Війна це збройна боротьба між організованими політичними єдностями, громадянська війна - збройна боротьба всередині певної (що стає, однак, в силу цього проблематичною) організованої єдності<...>слово "ворог", слово "боротьба" слід тут розумітися екзистенційно, в сенсі небезпеки для сутнісного існування людини<…>Поняття "друг", "ворог" і "боротьба" свій реальний сенс отримують завдяки тому, що вони особливо співвіднесені і зберігають особливий зв'язок з реальною можливістю фізичного вбивства».

Чим не аналогія нинішньої української ситуації? Війна України з путінською РФією – це війна за саме існування України як держави, та українського народу, як політичної єдності. Адже недвозначно зрозуміло, що головною стратегічною метою Путіна є остаточне знищення будь-якої незалежної держави з центром у Києві – «матері міст руських».

метрополії історичної Русі. Адже саме існування такої політичної єдності підриває претензії нинішнього неосовєцього монстра РФ на «тисячолітню руську спадщину», створює реальну небезпеку, нехай і у віддаленій перспективі, переходу під геополітичний вплив Києва величезних просторів Північної Євразії та Чорноморського басейну. І анексія Криму, і гіпотетичне створення залежної від Москви т.зв. «Новоросії», і навіть перетворення України на безсилу федеративну державу з маріонетковим режимом – це лише тактичні та коротко-стратегічні кроки до головної мети Кремля – знищення незалежної України.

І саме тому, справжня українська політика зараз твориться не у середовищі телевізійних лицедіїв, на гарно режисованих політичних ТВ-програмах, і не у кулуарах парламенту, де депутати більше зацікавлені у наповненні власних кишень та у «збереженні напрацьованих економічних зв'язків з Росією». Справжня українська політика твориться нині на полях війни Русі та Московії. Війни, яка ведеться на багатьох фронтах та у тилах – міліарному, економічному, інформаційному, як це заведено на війні «нового покоління». І від того, як Україна цю війну виграє – залежатиме майбутнє існування українського народу, як політичної єдності.

Текст підготував
Олесь Ганнушенко

Повернення до геополітики

Холодна весна 2014 року зруйнувала багато стереотипів. Це болючий процес, оскільки люди звикли втішатись брехнею. Однак лише прийняття правди здатне показати вихід. Українська революція, будучи по суті своїй антиколоніальним рухом, стала природним тригером поширення довіри до націоналізму і, ширше, правих ідей в українському суспільстві. Попри орієнтацію на країни Заходу стержнем народного руху було і залишається звернення до традицій, релігійної легітимації – недарма на Майдані було стільки священиків. На східному фортпості християнської цивілізації набрала потуги альтернатива мондіалістському порядку, народні маси змогли зумовити зміну диктаторського режиму, заплативши справжню криваву ціну. Російська агресія, що забрала стільки життів, закріпила урок справжньої політики – відрізняти ворога від друга. Необхідність перемогти, неможливість компромісів немовби із криці виковує Націю, яка готова витерпіти економічний занепад – і все віддати для армії. Спільна відповідальність за громаду, уповання на Бога в непередбачуваності наступного дня, готовність ждо жертв – ті накращі риси, про які забули в Євросоюзі.

Геополітичний пасьянс сприяє нам. Західні політики попри свої бажання не можуть повернути українців у сите стійло, бо хто ж тоді боротиметься з московським карликом? Останній хоч і залежний від швейцарських банків, проте все більше орієнтується на принади Пекіну. Китай як найдієвіший конкурент Європи і США перетворить Росію на молодшого партнера, а в подальшому на підлеглого – джерело дешевих ресурсів. Таким чином, зовнішню політику як і колись визначають геополітичні інтереси (на споконвічній основі – дружити “через сусіда”), і лише згодом ідеологічна близькість.

У світовій історії ці головні фактори звжди боролись, і попри всі декларації перемагав геополітичний прагматизм. Належність до релігійних спільнот (римо-візантійська Ойкумена, Священна Римська Імперія) поєднувала на далеких відстанях, і сутужно працювала між безпосередніми сусідами. Але в 20 ст. ідея виняткових інтересів держави у міжнародних відносинах піддається остракізму, натомість ваги набула ідейна близькість. Штампи на зразок “демократії не воюють” чи “соціалістичного інетранціоналу” показали свою невідповідність реальності. Навіть Друга світова війна, яку намгаються змалювати як наймсштабніше зіткнення саме ідеологій – союз лібералів з комуністами проти правих сил – не вповні відповідала цим твердженням. Багато націоналістичних рухів боролись на боці альянтів (від Гоміньдану до східноєвропейських партизан), орієнтуючись на безпосередні загрози. В подальшому і Вашингтон, і Москва підтримували постколоніальні режими, далекі як від пролетарського інтернаціоналізму, так і канонів ліберальної демократії. Попри це, ідея боротьби ідеологій настільки опанувала уми навіть досвідчених експертів, що її завершення в 1991 ознаменовано твердженням Фукуями про “смерть історії” – глобальну перемогу ринкових цінностей. З відповідного дискурсу не змогли вийти навіть опоненти лібералів. Концепція “зіткнення цивілізацій” Хантінгтона оперує окремими цивілізаціями – західною, ісламською, православною – як ідеальними сутностями, незмінними і неділимими.

Просування американських інтересів у світі, як і вимушено скромніші апетити Кремля всіляко використовують ідеї поширення демократії, війни з тероризмом, євразійської спільності чи навіть “Святої Русі”. Навіть критик не здатен вирватись за межі дискурсу, обмежуючись інверсією – “боротьба за демократію” стає “насаджуванням євроатлантичних цінностей”, а “захист Святої Русі” – “насаджуванням азійського деспотизму”. Насправді Вашингтону треба контроль над Близьким Сходом, щоб впливати на покупців нафти – Європу, Індію та Китай. А Путін хоче контролювати південний потік енергоресурсів, і відновити повний доступ до українського ВПК, без якого преозброєння російського ядерного щита буде проблематичним.

Поряд з цим, реально йдуть процеси нав'язування деструктивного стилю життя атомізованих індивідів, що будуть рабами небагатьох корпорацій, зі знищенням всілякої спільності – релігійної, етнічної, навіть сусідської. І лише потреба у взаємному стримуванні не дає можливості безальтернативно запанувати жодній ідеології.

Це велике благо, що віддаляє прихід світової диктатури. Але поточні інтереси країн і їхніх еліт в основному будуються н більш приземлених речах, що слід всіляко використовувати. В умовах нової холодної війни зможуть відновитись здорові сили Заходу. Боротьба і кров витверезують, позбавляють солодких ілюзій.

На жаль, цього не розуміють представники правих сил Європи, що останнім часом по суті працюють як агенти Москви (аналогійно прорадянській інтелігенції на початку 20 ст.- Ромен Роллан, Бернард Шоу і ін.). На останніх вибрах до Європарламенту ці сили здобули вагоме представництво. Це як привід до радості, так і занепокоєння – куди вони спрямують Європу. Звинувачення українців у зраді східнослов'янської єдності, потребі підтримати єдину консервативну і антиамериканську силу, звісно, викликані незнанням ситуації (в кращому випадку). Справжня Росія далека від міфічного “царства пресвітера Іоана”, єдиного осердя справжніх цінностей Європи, що млює кремлівська пропганда (порівняти хоч б кількість практикуючих віруючих, рівень абортів та наркоманії). Якщо на Заході маски скинуті, і деструктивні сили себе не соромляться, то Росія виступає запасним аеродромом – все те саме, лише сховане під пеленою лицемірства. Але ж справа не в словах, і в останньому випадку замість явног ворога відбувається непомітна підміна самої суті ідеї – коли в ризах православної монархії приходить звичний сталінізм.

Якщо Європа піде на компроміс, здасть Україну – то сама загине. Без простору волі, на місці задушеного Майдану запанують дві імперії – Брюсселівську і Московська. Вони говоритимуть різними мовами, але нестимуть одне – тотальне рабство. В кінці хтось з них переможе, знищивши всяке вільнодумство на континенті, а може і в світі.

А для українців питання стоїть ще гостріше – на кону саме виживання. Культурно близький, одновірний народ прийшов з війною, з запереченням самого існування українства. Не ми почали цю війну, але здатись не можна – бо тоді втратимо ту екзистенцію, що нас робить Нами. В інтересах Америки і Європи допомагати нам. Якщо ні – шукатимемо друзів деінде. Правда на нашому боці, і це окрилює – хоч у світі перемагає сильніший. Або станемо сильними, або загинем. Вороття до ілюзорного сну стало неможливим.

Текст підготував

Юрій Олійник

Псевдогеополітика або нелегітимна революція та праведна війна в кривому дзеркалі російського імперіалізму

Найпопулярніший спосіб знайти пояснення російській інтервенції для тих, хто не бажає вдаватися у вікову історію національного й культурного протистояння Києва й Москви, сьогодні зводиться до чарівного слова «геополітика», яке давно вже потіснило ідол «економіки» з місця верховного бога в ментальному та політичному пантеоні сучасності, миттєво проминувши компромісну зону геоекономіки. Тепер усім ідеалістам, романтикам чи «героїчним реалістам» доводиться боротися не стільки з «економічним», скільки з «геополітичним» світоглядом, носії якого мають готові відповіді на всі запитання: «Чому Росія розпочала торгівельну, інформаційну і, врешті, справжню війну з Україною?» – «Бо США скинули проросійський уряд в Україні для просування власних інтересів»; «Чому Росія анексувала Крим?» – «Щоб там не встановили бази НАТО»; «Чому Росія намагається створити Новоросію руками терористів і ціною життів мирних громадян та патріотів України?» – «Бо, вступивши в ЄС, проамериканські олігархи розпочнуть економічне, культурне та фізичне знищення мешканців Сходу України каральними загонами Правого Сектора»; «Чому європейські праві підтримали Путіна?» – «Тому що Путін – єдиний борець з виродженим Євросоюзом, новим світовим ладом, західним імперіалізмом та гегемонією США» тощо, причому навіть «бандерівський етношовінізм та русофобія», які приписуються українцям, похідні або сприймаються крізь призму нашого альянсу з Заходом як абсолютної загрози для Росії. У тому, що ця загроза актуалізувалась саме в Україні, призвівши до людських та територіальних втрат, на думку геополітичних ідолопоклонців, «винні» самі українці та (Євро)Майдан.

Дехто вслід за класиками розуміє геополітику як суміш географії й історії, інші – як протиборство Суші й Моря, телурократії й таласократії, хтось акцентує автономію великих просторів й континентальні блоки, але, напевно, зайве говорити, що не лише для обивателів, а й для експертів та інтелектуалів остання постає суто у світлі профанічного протистояння Росії та Америки, продовження холодної війни між континентами. Так само не вдаючись в детальне й власне геополітичне розвінчання хибної переконаності рупорів Кремля на зразок Александра Дугіна в тому, що Росія, на противагу до атлантичної Америки, втілює «номос Землі» згідно з німецьким філософом права та геополітиком Карлом Шміттом, тобто європейський принцип (міру) організації простору, з якого випливає політичний, соціальний та релігійний лад країни, звернімося до сфери, що розкриває справжню культурно-цивілізаційну ідентичність нашого північного сусіда – війни.

Минуло більш ніж півстоліття з часу завершення другої світової, спекуляціями щодо перемоги у якій Кремль живить свій антифашистський, а насправді антиукраїнський пафос, а присвячені феномену війни рефлексії класиків консервативно-революційної думки (Третій Шлях, зокрема між Сходом та Заходом, комунізмом та лібералізмом) й досі лишаються

найефективнішим щитом проти кремлівських медіа-атак, що грають на ілюзії глобальної відмінності західного та євразійського проектів. Відомо, що ліві й праві відрізняються своїм ставленням до війни: у ліволіберальній оптиці це однозначно негативне явище колись повинно зникнути, як в суто пацифістському, гуманістичному, так і в суспільно-політичному ключі (ідеал «вічного миру» Канта, що вилився в сучасний «толерантний» Євросоюз без армії та ідентичності), тоді як праві вважають війну неминучою, насамперед в метафізичній, екзистенційній, антропологічній та віталістичній, але так само і у всесвітньо-історичній площині.

Досить відкрити такі опуси, як «Метафізика війни» Юліуса Еволи або «Боротьба як внутрішнє переживання» Ернста Юнґера, щоб зрозуміти, що війна для цих мислителів та легендарних воїнів мала самодостатнє значення. Радикальний традиціоналіст Евола звертався до обґрунтування кшатрійського обов'язку в індійській «Бхагавад-ґіті», феномену Валгалли як квінтесенції воїнських цінностей вікінгів, практики воїнських езотеричних орденів, концепції малої та великої війни в ісламі, тобто фактичної війни як алегорії та інструменту подолання внутрішніх метафізичних ворогів. Юнґер, майже дослівно відтворюючи відому сентенцію Геракліта («Війна – батько всього…»), робить конкретні суспільно-політичні висновки, оформлені в програму «нового націоналізму, зі свого ідеалістичного переживання участі у першій світовій: «…він зачав нас, нове плем'я, в розпеченому череві окопів, і ми з гордістю визнаємо нашу спорідненість. А тому наші цінності будуть цінностями героїв, воїнів, але ніяк не лихварів, які готові весь світ міряти своїм аршином. Ми не замислюємося про користь і практичну вигоду, нам ні до чого комфорт, нам треба тільки необхідне – те, чого хоче доля». Вістря його критики спрямоване проти зрадницької Ваймарської республіки, що цілковито знецінила самопожертву фронтовиків, визнавши принизливе становище Німеччини згідно з Версальським договором, тим самим спровокувавши національну революцію в Німеччині.

Ефект «удару ножем в спину» Пауля фон Гінденбурґа Юнґер вбачав насамперед в безпрецедентному застосуванні норм моралі до військової сфери, тобто в самій постановці питання про «вину» Німеччини у першій світовій. Так, тільки тому, що німці наполягали на власному принципі легітимності (монархічний на противагу до національ-демократичного), ліберали затаврували цю державу як військового злочинця, що має роззброїтись й виплачувати репарації країнам-переможцям. Там, де йшлося про два види міжнародного права, сам факт участі у війні та боротьби за місце під сонцем вперше було прирівняно до вбивства. Чудово усвідомлюючи лицемірство ліберальних союзників, Юнґер іронізував з приводу того, що ситуація була би зовсім іншою, якби Німеччині вдалося *звільнити* когось в Бельгії, наприклад, фламандців, і так, щоб цьому повірила світова спільнота.

Однак саме юрист Карл Шмітт, у ході обміну ідеями з яким частково й народилася юнґеріанська концепція тотальної мобілізації, був найпослідовнішим противником змішання різних предметних царин, зокрема моралізації визначального для сфери політичного розрізнення «друг-ворог» як граничного ступеня асоціації й дисоціації, тобто фактичного розподілу на групи інтересів й глибші єдності на зразок національної, що заперечуються нібито аполітичним лібералізмом з його гуманітарною фікцією людства без кордонів та конфліктів. Підміна природного та рицарського поділу на друга й ворога моральними категоріями добра і зла, та ще й на службі корисливих агентів, й лежить в основі демонізації фігури Партизана, описаної Шміттом в однойменній праці, коли сучасна держава – спадкоємиця універсалістських принципів Французької революції – повністю виводить за межі законності захисників своїх земель та вольностей (номос Землі).

Друга світова, учасником, але не ентузіастом якої теж був Юнґер, з новою силою поставила питання «німецької вини», остаточно закріпивши спрогнозоване у працях Шмітта перетворення війни на «останню битву добра й зла заради миру», в якій перемагає той, хто володіє засобами військового, економічного й

інформаційного примусу та одягає маску «визволителя». І якщо раніше ніхто не сумнівався, який саме ресурс цікавить зайняті пошуками ядерної зброї США в Іраку, то після розв'язаної Кремлем інформаційної війни проти України чемпіоном світу з «гуманітарного дальтонізму» є, безумовно, РФ. Відмова визнати сепаратистів ворогами української державності Женевськими угодами, так само як і тотальна дискредитація «бандерівців-фашистів» у російських медіа – дві сторони тієї самої медалі нового світового ладу, який базується на запереченні ідеалізму, волюнтаризму та історичної суб'єктності як виклику економічному, геополітичному чи просто матеріалістичному світогляду, що не передбачає вибору й активного творення власного великого проекту. Тому коли ми чуємо про те, «є лиш істина геополітики» і треба визначитися з пріоритетами (Росія або США), – це варто розуміти як синонім ентропії та пасивності, заклик обрати своє місце в більшій та складнішій схемі й радіти ролі гвинтика в системі, яка не прописала право на повстання проти несправедливості й революційне волевиявлення справжніх європейців.

Текст підготувала

Олена Семеняка

Євронаціоналісти та Майдан

Європейські націоналісти та Майдан

Для багатьох українських націоналістів, неприємним сюрпризом стало те, що під час подій на Майдані, і під час теперішнього конфлікту з Росією не всі європейські націоналісти стали на нашому боці. І в українському націоналістичному русі, і в європейському націоналістичному русі написано доволі багато про причини такого ставлення і подальші дії в майбутньому. Читаючи ці аналізи, часто дуже швидко стає зрозуміло, що автори не розуміють ні територію, ні людей про яких вони пишуть. Це - результат багатьох факторів, але іноді це призводить прикрих непорозумінь. Як українець з діаспори націоналістичних поглядів в якого багатий досвід спілкування з людьми з обох сторін, я впевнений що я можу надати свіжий погляд на ці процеси. Це допоможе обом сторонам порозумітися. Наразі постараюсь надати такий погляд українській стороні.

Дисиденти – а не просто націоналісти

Націоналісти нині на заході – це в класичному розумінні слово дисиденти. Саме так: за просту критику масової імміграції, за слова що ти проти того, що твоїм дітям нав'язували збочення в школах, що ти проти лихварства та олігархів - *що ти за збереження права власного народу на існування* – тебе реально можуть або затримати, або побити, або звільнити з роботи. Дійсно, в цій системі новітнього тоталітаризму немає концентраційних таборів – але якщо стане відомо, що ти «не толерантний» - фінансовані державою ліберальні фонди зроблять все, аби про це поширилась інформація всюди і тебе «покарали» (до речі, це якраз те, що мають на увазі ліберали та західні посли в Україні, говорячи про так зв. «громадянське суспільство», прикриваючись дійсно хорошими словами). Дізнаються всі про твою «не толерантну таємницю». Про нормальне життя зможеш забути. Хто братиме «не толерантну» людину на роботу? Хіба в «не толерантних» людей є право виховувати не толерантних діточок? *В Україні, це можна порівнювати з тим, щоб бути націоналістом в Севастополі – або бути дисидентом в СРСР*. Це люди які виступають проти всіх ідеалів системи – і система всіма силами виступає проти них. *Спілкуючись з західними націоналістами, в нас має бути десь таке ставлення, наче ми самі з заходу і спілкуємось з дисидентами в СРСР. Інакше – ми їх не зрозуміємо і вони нас не зрозуміють.*

ЄС як абсолютне зло

Жодна структура в історії людства не зробила більше для знищення Європи аніж ЄС. ЄС – це тоталітарна структура яка, прикриваючись парламентом (який мало що вирішує) відбирає весь суверенітет в держав-членів і за допомогою армії комісарів та бюрократів – *які народом не обираються* – нав'язує відверту антинаціональну ідеологію всій Європі. ЄС, який почався як простий союз вільної торгівлі в 1960-х, в 90-х почав перетворюватись в новітній СРСР, охоплюючи всі сфери життя. Західні дисиденти не розуміють, як може людина, яка вважає себе націоналістом прагнути зближення з ЄС. А в УПА розуміли б, як можна вважати себе націоналістом і прагнути інтеграції з СРСР?Якщо додати до цього те, що західні ЗМІ говорили про події на Майдані як про повстання молодих проЄСівських лібералів проти ледь не націоналістичної влади Януковича (зайве сказати, що далеко не лише в РФ є свої Кісельови, які брешуть щодня з екранів телевізорів для затвердження державної ідеології) – стане зрозуміло, чому багато європейських дисидентів були не у захваті від майдану. Уявімо на хвилину: як ставилися б, в 1960, дисиденти в СРСР до протесту в західній країні, який з екранів радянських телевізорів називали прорадянським повстанням проти антикомуністичної влади? Таким чином, неоднозначне ставлення до майдану на початку – *якраз через любов західних дисидентів до України і бажання уберегти український народ від тої біди, які їм спіткала*.

Марін ле Пен, лідер Національного фронту і українофоб Дмітрій Рогозін

«Всюдисущість» Путіна як спосіб виправдання власних помилок

Ставлення змінилося, коли деякі західні дисиденти зрозуміли що їхні ЗМІ їм відверто брешуть – і що насправді це повстання чесних українців, патріотів, проти корумпованої та антинаціональної влади. Спілкуючись з західним дисидентом, в українця може складатись враження що він – проросійський. Це не так. Дисидент завжди шукає системи, альтернативні тій яка його пригноблює. Західні ЗМІ, намагаючись відлякувати толерантних обивателів, говорять про Росію як про стару, добру Європу – мононаціональну, націоналістичну та християнську країну – *не толерантну країну*. Але підсвідомо, цей образ Росії приваблює багатьох європейців, в яких відбирають батьківщину і все найцінніше. Дисиденти в СРСР теж мали надії на захід через подібну дезінформацію. *Вважати європейських націоналістів агентами Путіна – це те ж саме що вважати бандерівців агентами Білого Дому.* Крім поодиноких випадків, будь-які симпатії західних дисидентів до РФ – це результат ілюзій ліберальних ЗМІ і *тотальної відсутності пропаганди з боку українських націоналістів*.

П'ята ліберальна колона в Україні хоче довести, що всі європейські націоналісти – агенти Путіна. Це робиться для того, щоб дискредитувати ідеї націоналізму в Україні (логічний ланцюжок такий: якщо на заході тільки агенти Путіна проти одностатевих шлюбів – тоді в Україні треба бути за одностатеві шлюби, інакше ти агент Путіна). Насправді, більшість європейських націоналістів підтримали майдан. Варто віддати належне і сказати,що *більшість підтримки надійшла завдяки Правому Сектору*. Вперше в сучасній історії, Правий Сектор почав пропагувати ідеї українського націоналізму на іноземних мовах. Саме україноцентризм Правого Сектору – бажання вберегти Україну як від західних лібералів в обличчі ЄС, так і від східних орд – забезпечив Україні солідну підтримку деяких з найбільш авторитетних діячів сучасності (скажімо, Габрілле Адінольфі – легенда європейського націоналістичного руху, засновник всього новітнього італійського націоналізму підтримав Україну і активно бере участь в поширенні ідей Правого Сектору в Італії). З іншого боку, варто піддати рішучій критиці англомовний сайт партії Свобода, де замість власної ідеології, панує відверта пропаганда ЄС. Таке враження, що цільова аудиторія сайту – якраз західні ліберали, які знищують західні народи. Це провал – так як ліберали і так ніколи не підтримають націоналістичну партію на зразок Свободи. В підсумку,цей сайт фактично саботував зусилля Правого Сектору –і відштовхував багатьох від українських націоналістів. І Путін тут – не при чому. Читаючи брошурки західних рухів на підтримку СРСР в 1950, бандерівці теж від них відштовхувалися б. *Ми мусимо зробити так, щоб західні дисиденти розглядали саме Україну як ту омріяну альтернативу глобалізму та лібералізму, не Росію*. Приклади вже є: валлійський філософ-націоналіст Джон Говелс, який став українофілом і статті якого можна знайти в інтернеті. Але їх має бути значно більше.

Висновки

Українські націоналісти мало розуміють реалії на заході і західні націоналісти мало розуміють реалії в Україні. Це призвело до деяких непорозумінь. П'ята колона лібералів в Україні хоче це використати щоб розсварити українських та європейських націоналістів. Крім поодиноких випадків, Росія не фінансує європейських націоналістичних діячів. Краще вести українську націоналістичну пропаганду на іноземних мовах – наш обов'язок.

Пол-Сміт Ващук

Англомовне москвофільство – ворог правих Європи

Принаймні з 1930-х років Кремль намагався керувати західними дисидентськими рухами. Сьогодні Олександр Дугін у дуже відвертій розмові зізнався про значний відсоток російської розвідки в екстремістських і багатьох інших політичних організаціях, особливо у США. Як каже один перебіжчик із КДБ, який перебуває у віданні дирекції «А» в службі зовнішньої розвідки, Росія сьогодні часто має жорстких правих, наприклад, Річард Спенсер (чия дружина є громадянкою Росії і переконаним євразійцем), як гостей разом з теоретиками змови правими та інших дисидентських мислителів.

На Facebook з'являються спроби тролів і деяких «правих» зірвати дискусійні групи, присвячені питанням Росії і дезінформації, те ж саме – щодо Інтернету Ізраїлю (програми на основі "hasbara"). Важко сказати чи ці люди є платними агентами російської держави чи просто обдурені, проте вони досягають свого, направляючи дискурс англомовних правих у світі. Нещодавня конференція в Будапешті, організована вищезгаданим Спенсером, мала Дугіна як основного доповідача, поряд з основними учасниками – американськими новими правими. Це саме по собі не свідчить про змову, однак коли розумієш в загальному контексті підривну діяльність програм КДБ-ФСБ, стає ясно, що Кремль хотів би сприяти російській позиції.

Отже, ми бачимо, здавалося б, парадоксальну підтримку західних правих груп нинішніми більшовиками, сергіанськими фанатиками і антифашистськими терористами на сході України. Одна з небагатьох груп в Італії – «Casa Pound», яка підтримувала Майдан, стала мішенню російської розвідки для класичної «медової пастки» інфільтраційної техніки поряд з відвертими хабарами. Невже потрібно ще більше доказів?

Можливо, найбільшої перемоги росіяни добилися на Заході, просуваючи думку, що їх країна – це консервативна утопія, на відміну від усіх мерзенних аспектів життя суспільства, проти яких виступають праві. Без сумніву англомовний Захід – прокляте місце як правого, так і традиціоналістського руху, однак, сучасне москвофільство серед правих і войовничих православних стало помилкою. Вона породжена частково наркотично-романтичним орієнталізмом, що говорить: духовний Схід проти матеріалістичного Заходу, – і в основному нечітким міражем Святої Русі, що на відстані видається місцем духовного скріплення та альтернативою декадентському і безбожному Заходу.

Щоб протистояти поширенню москвофільства серед західних правих, повинні бути негайно реалізовані наступні англомовні проекти:

- Вплив на дезінформацію агентів;
- Список активістів-українофобів і прихильників сепаратистів для подальшого їх оголошення персонами нон ґрата;
- Дискредитація погляду, який розглядає Московію як оплот консерватизму;
- Спростування євразійства як життєздатного геополітичного проекту;
- Формування альтернативної геополітичної теорії для євроінтеграції та Євразії;
- Переклад і поширення важливих текстів української історії та націоналістичної теорії.

Ми повинні продемонструвати, що Московія являє собою горизонтальну, меркантильну імперію, видаючи себе за рятівника традиціоналізму.

Автор:

Джон Хауелз,
для «Суспільства».

Переклад:

Софія Каневська.

Габріелле Адінолфі: "Євразія – це утопія, Кремль та Білий Дім – спадкоємці Ялти"

Габріелле Адінолфі, один з головних ідеологів італійського революційного націоналізму, співзасновник легендарної Третьої Позиції(terza posizione), засновник Наукового Центру Polaris. Він протягом останнього часу регулярно коментує події в Україні. Виразно критикує погляд, що домінує на Заході, що треба підтримувати нерадянський порядок, який протистоїть (українським) неонацистам".

На його думку, Кремль і Білий Дім в Україні "задовольняють свої інтереси", точно так, як робили це раніше в Ялті, а також здійснюють свою класичну "стратегію напруження". Це свого роду продовження громадянської війни між троцькістами (Сорос) та неосталіністами (Путін).

Він навів приклад, який показує результати такого погляду на Московію, депутати Європаламенту і національних парламентів, що пов'язані з Газпромом, співають відому антифашистську пісеньку "Bella ciao". Однак Москва, великий прихильник Світової організації торгівлі і Міжнародного Валютного Фонду, а також глобалізації енергетичних компаній, Москва, що співпрацює з НАТО у "війні з тероризмом" не є антиглобалістичним центром. Нею використовується примітивний антисемітизм на словах. Завдяки чому вважається, що Москва проти хижого сіонізму. Однак зачаровані жертви серед західних правих і лівих груп свистять, коли Путін звинувачує українців в антисемітизмі та ігнорує той факт, що в Кремлі чимало жидів займають стратегічні позиції. Буквально і етимологічно Євразія – це утопія, Європа (як цілісність) є міфом, так як я не вірю в утопію, я залишаюсь в колі "Третьої Позиції".

Також Габріелле вважає таки, що "відкритість для Сходу" є необхідним для відродження Європи, особливо в умовах гегемонії США та китайського гіганта. Для цього однак необхідними є гордість за власну історію та самобутність, що не визнає будь-яких поступок щодо неорадянських історичних оповідок. Габріелле Адінолфі та середовище Casa Pound Italia поруч з шведськими націоналістами рішуче підтримали революційний напрям київського Майдану.

Підготовка та переклад з польської
Н. Саврук

Нинішня криза в Україні ставить Європі життєво важливі питання

Насамперед, це **питання про європейське бажання вижити**. З початку Першої світової війни, Європа була зоною конфлікту між двома сильними центрами, з того часу, вона і конкурує за місце у світі. У цій боротьбі Європа була розірвана на шматки і буквально згоріла дотла. Народи Європи, наші міста, наші культури, наші життя – усі вони були заставою в цьому конфлікті. Ми повинні вийти з цієї ситуації. Тому перше, що необхідно зробити – це усвідомити історичну ситуацію, а потім визнати той факт, що звільнення Європи – це справа рук самої Європи.

Другий крок, пов'язаний із вищесказаним. **Диференціація на Схід - Захід є помилкою**, так само, як оманливий і ворожий підхід "Якщо ви не з нами, то ви проти нас". Європа, власне, не може визначити і прийняти долю, якщо вона живе по милості якоїсь іншої влади.

Третій крок – це **геополітичний прогноз**. Європа сьогодні у великій мірі залежить від іноземних збройних сил та економічного капіталу. Це стратегічний актив іноземних держав. Вже одне це вимагає третього шляху між східним і західним імперіалізмом – незалежно від їхньої конкретної політики. Геополітичний конфлікт, який відбувається в Україні є всього лиш мініатюрною версією поточної та майбутньої ситуації для Європи в цілому.

По-четверте, **потрібно, щоб різноманітні рухи** – праві, націоналістичні, ідентитерські, консервативні чи регіональні рухи Європи **були активними**. Вони є єдиними реальними групами в Європі з конкретним політичним імпульсом. Як такі, вони можуть – і – використовуються як проксі-агенти у секторах низької інтенсивності геополітичного конфлікту в Європі. Це згубно одразу з двох причин: мобілізація радикалів повернена не в той бік – до зовнішніх (химерних) ворогів, замість внутрішніх ворогів Європи.

Таким чином націоналістичні і праві групи нейтралізують один одного замість того, щоб нейтралізувати натиск плутократії, іноземного впливу і нового глобалізму.

Скандинавія має багато спільного з Україною. Ми поділяємо одні й ті ж історичні корені. Але ми також маємо одні і ті ж геополітичні перспективи. Ми не можемо дозволити собі обирати між Заходом і Сходом, тому що вони будуть поглинати нас – як це було в минулому! Тому ми від усього серця підтримуємо третій шлях української національної революції.

Кім Петрусон,

Секретар об'єднання «Скандинавська молодь» (Nordisk Ungdom)

Переклад:

Софія Каневська

Чи маємо зважати на якихось йобіків?

Ми маємо бути свідомими того, що Русь та партія «Свобода» зокрема постійно знаходиться в стані інформаційної війни.

Ми можемо згадати, як рік тому деякі ЗМІ розповсюдили відомості щодо нібито виключення Всеукраїнського об'єднання "Свобода" з Альянсу європейських націоналістичних рухів. Ми надали вичерпне пояснення на нашому сайті. Свобода була учасником Альянсу європейських націоналістичних рухів як спостерігач. Але цікаве інше. Тоді джерелом цієї брехні був екс-депутат польського Сейму Матеуш Піскорський. Цікаво те, що саме він очолив групу "євроспостерігачів" на кримському псевдореферендумі. Отже, товариство, бачимо: якщо людина українофоб – то це надовго. Якщо пошукати про Піскорського, то можна побачити, що це своєрідний політичний труп: побувши депутатом 2 роки, він програв на виборах і в 2007 і в 2011. І ці люди ще прагнуть повчати нас життю?

Після перемоги Революції Гідності та агресії Московії нас здивувала реакція деяких європейських націоналістів. Будемо відвертими – вони стали на бік наших ворогів. Відповідно ми, українські націоналісти, вважаємо за доцільне розірвати всі зв'язки з колаборантами та тими, хто висловив підтримку злочинним діям Московії з розв'язання війни та окупації Криму. Тому ВО "Свобода" заявила про припинення перебування в Альянсі европейських національних рухів як спостерігача. Варто додати, що Альянс не виправдав сподівань руських патріотів, але разом з тим, ми відчували велику моральну підтримку європейців під час Майдану: як націоналістів, так і людей з іншими політичними поглядами.

Щодо Альянсу – то варто додати, що останні роки він був малодієвим. Швидше за все, після наступних виборів в Європарламент в травні 2014 року, буде створена інша організація або навіть не одна. Вона буде покликана необхідністю координації діяльність європейських націоналістів.

Після нашого листа голові Альянсу Бруно Гольнішу, ми отримали відповідь від його секретаря, що вони розуміють нашу реакцію, але мають повідомити, що виявляється пан Гольніш вже не є ні президентом, ні членом цього Альянсу. Вони додають, що звісно ж розуміють, що ми не могли цього знати, адже сайт Альянсу (http://aemn.eu/) не оновлений і там до сих пір значиться президентом пан Бруно Гольніш.

Товариство, то що це за організація, яка місяцями не може належно оновити свій сайт? Разом з тим вони знаходять час додати офіційну заяву щодо України. Заяву, яка ідентична з заявою на сайті Британської Національної Партії. Ця партії переживає в Британії не найкращі часи: один з двох євродепутатів від БНП Ендрю Бронс залишив партію в 2012 році та зараз очолює Британську Демократичну Партію, а лідер БНП Нік Гріффін – збанкрутував. Чи не жага до московських грошей змушує його так вислужуватись граючи під їхню дудку?

Окрім вже згаданих Бруно Гольніша та Нік Гріффіна, одним з лідерів Альянсу є Бела Ковач. Євродепутат Ковач, заступник голови угорської партії "Йобік", взяв особисту участь у підтримці окупаційних дій Московії на кримській території Русі та у проведенні так званого референдуму щодо самовизначення Криму.

Ця партія давно відома своєю українофобією. На нещодавніх виборах ця партія набрала 20% до парламенту. Згадується історія, як один з їх лідерів був відвертим анти-семітом допоки сам не зрозумів, що він еврей.

Невже українофобія – це те, що єднає польських та угорських маргіналів? Адже як вищезгаданий Матеуш Піскорський, представник Європарламенту Бела Ковач не вперше діє проти Русі. В 2011 році він відкрив своє представництво в місті Берегові, основна мета якого – "надання консультацій та допомоги закарпатським угорцям щодо подання документів на отримання подвійного громадянства", а як відомо, в Україні заборонено подвійне громадянство. 15 березня 2013 року Бела Ковач оприлюднив брутальну й наклепницьку заяву щодо "Свободи".

Лідер французького Національного Фронту Марін Ле Пен взагалі не приховувала своєї проросійської орієнтації. З часів як Марін Ле Пен очолює Національний Фронт, вони фактично припинили співпрацю зі Свободою, що суперечить багаторічній підтримці Жан-Марі Ле Пена, який навіть брав участь у VI З'їзді нашої партії в далекому 2000 році в Україні. Марін ле Пен закликала Русь до федералізації, неначе вона – позаштатний скомороха Держдуми Московії. Ми хочемо її спитати –

чому ж тоді вона не пропагує федералізацію для Франції?

Марін Ле Пен поспішила визнати референдум в Криму, то чи готова вона підтримати подібні референдуми на своїй батьківщині? Уявіть як Альзас голосує за приєдання до Німеччини, або Марсель за приєднання до Алжиру. Або можна уявити, як французькі політики закликатимуть до запровадження арабської мови як другої державної, аргументуючи це тим, що треба зберегти країну. Чи готові французькі москвофіли хоча б ставити такі питання на порядок денний? Очевидно що ні, то чому ж вони намагаються вчити нас?

Виглядає дивно, якщо згадати, що в часи лідерства в партії Жан-Марі Ле Пена міжпартійні стосунки активно розвивались.

Сучасні виклики розставляють все по своїх місцях. Тепер ми краще бачимо – хто наші друзі, а хто – противники. Повірте, з часів Майдану, а особливо після відкритої путінської агресії, у нас з'явились нові друзі, то чи варто турбуватись про недоброзичливців-йобіків?

Історія всіх розсудить.

Текст підготував

Андрій Волошин

Етнічна демократія як засіб формування новітніх національних держав

Національна держава попри глобалізацію залишається основним типом найвищим ступенем здійснення права народу (нації) на самовизначення. Однак сучасні світові процеси поставили державу перед проблемами. Їх не можна вирішити класичними методами ліберальної демократії. Альтернативою якій стала ідея етнічної демократії як своєрідного сучасного шляху побудови нації-держави.

Поняття «етнічна демократія» належить ізраїльському досліднику С. Смусі, який прагнув таким чином сформулювати теоретичну модель втілення демократичних процедур в умовах етнічного націоналізму. Етнічна демократія являє собою тип демократичного політичного режиму, що прагне поєднати, на перший погляд, не сумісні засади – демократичні процедури та домінування етнічної більшості. В етнічній демократії поєднуються наявність демократичних прав для усіх громадян, певні колективні права етнічних меншин та домінування етнічної більшості. На відміну від ліберальної демократії, ця форма ґрунтується на концепції етнічного, а не громадянського націоналізму.

Основними рисами етнічної демократії виступають:

1. чітке визначення титульної нації;
2. титульна нація є, водночас, домінуючою нацією;
3. держава виступає синонімом, насамперед, титульної нації;
4. етнічний націоналізм домінуючої спільноти виступає основою формування нації у державі;
5. держава наголошує на визначальній ролі титульної нації, проводить заходи, спрямовані на активну підтримку її культури;
6. держава прагне до обмеження можливості представників нетитульних етнічних груп зайняти домінуючі позиції в органах державної влади. Подібний стан досягається не стільки обмеженнями на законодавчому рівні, скільки певними традиціями політичної культури, наприклад етнічним голосуванням тощо.
7. представники етнічних меншин, що мають громадянство, користуються політичними, економічними, соціально-економічними, соціальними та культурними правами і свободами. У сфері колективних прав не панівні етнічні спільноти мають право на формування власних політичних, релігійних, освітніх та культурних інституцій;
8. держава не перешкоджає етнічним меншинам боротися за підвищення власного статусу законними методами.

Прикладами етнічної демократії є Ізраїль, Польща, Естонія, Латвія тощо. Типовими прикладами втілення на практиці етнічної демократії є Ізраїль та Естонія. В Ізраїлі араби мають усю повноту громадянських прав, свої легальні організації та політичні партії. Водночас, згідно декларації незалежності Ізраїль – це, насамперед, єврейська держава, батьківщина усіх євреїв. Одним з прикладів домінування єврейської нації є міграційна політика, згідно якої євреї мають переваги у отриманні громадянства тощо.

Втілення та функціонування етнічної демократії в деяких державах має власні національні особливості. Наприклад, у Польщі етнічна демократія є, так би мовити, природною, вона сформувалася не стільки внаслідок суб'єктивних дій, скільки в силу об'єктивних обставин – абсолютної переваги етнічно однорідного населення, адже Польща є типовою моноетнічною державою.

На думку С. Смухи, життєздатність та стабільність етнічної демократії залежить від цілого ряду факторів, головними серед яких є: сила держави; чисельне співвідношення «домінуюча більшість – не панівні меншості»; рівень консолідації не панівної етнічної спільноти; наявність чи відсутність політичної еліти, що здатна мобілізувати етнічну меншину; наявність чи відсутність уявлень щодо загроз

(міфічних або реальних) існуванню домінуючої спільноти та держави. Сильна держава здатна протистояти внутрішнім та, що особливо важливо, зовнішнім загрозам, адже етнічні меншини іноді виступають інструментом впливу інших держав. Наявність у державі чисельної (більше 25% від усіх громадян) консолідованої етнічної меншини та здатність її еліти політизувати дану меншину, може виступати дестабілізуючим фактором для функціонування етнічної демократії. Важливою складовою забезпечення стабільності етнічної демократії, на думу ізраїльського дослідника, є відчуття загрози серед представників домінуючої спільноти. Наприклад, в Ізраїлі в середовищі євреїв культивується міф про загрозу існуванню власної держави та єврейської нації.

Етнічна демократія, на думку С. Смухи є своєрідним сучасним інструментом формування новітніх національних держав: «Уявіть собі їх дилему: адже ці держави базуються на понятті етнічної нації, а Захід вимагає від них ліберальної демократії. Відповідно, потрібно щось придумати і саме тому для багатьох етнічна демократія з часом стане можливим реальним виходом зі складного положення. Знову ж: демократичні права для усіх, спільне громадянство, певні колективні права меншин, і водночас контроль за тим, щоб більшість мала привілеї та домінування».

Як це не парадоксально звучить, але в окремих випадках етнічна демократія, на відміну від ліберальної, виявляється більш дієвим механізмом у справі захисту самобутності етнічних меншин. В умовах класичної ліберальної демократії минулого застосування асиміляційної моделі етнополітики вважалося цілком закономірною та необхідною річчю. В деяких сучасних ліберальних демократіях попри пропагування та впровадження у практику засад мультикультуралізму, політика етнокультурної нейтральності обертається активним підштовхуванням представників етнічних меншин до асиміляції. Звичайно свободу вибору – асимілюватися в домінуючу культурну більшість чи залишатися поза нею (при цьому користуючись демократичними свободами) ніхто не відміняв. Однак, саме наголос на індивідуальних, а не групових правах у сфері культури підштовхує представників не домінуючих етнічних груп до асиміляції.

Натомість етнічна демократія, внаслідок апелювання до етнічного націоналізму та чіткого розмежування титульної нації та національних меншин, сприяє консолідації останніх навколо власної культурної та етнічної самобутності. Надаючи більшу увагу колективним правам, етнічна демократія, як це не дивно, підштовхує етнічні меншини до формування власних релігійних, освітніх та культурних інституцій.

Приклади Естонії та Латвії, як найбільш успішних держав на пострадянському просторі, засвідчують перспективність етнічної демократії. Цим прибалтійським республікам вдалося не тільки досягнути високого рівня економічної стабільності та забезпечити демократичні процедури, але й здійснити ривок на шляху націєтворення. Не в останню чергу завдяки втіленню засад етнічної демократії їм вдалося мінімізувати вплив Московії на власну внутрішню політику та остаточно вирватися з «московського світу».

Русь на початку 90-тих років не пішла шляхом прибалтійських держав. Хоча уже тоді в нас були усі передумови до формування етнічної демократії. Не вистачило лише одного – політичної волі та сили, здатної втілити цю волю у життя. Наслідки відомі.

«Революція гідності» фактично дає Русі другий шанс. На сьогоднішній день є усі передумови формування у нас етнічної демократії. Згідно останнього перепису населення 2001 року, етнічні русини становлять 77,82 % відсотків населення сучасної Русі, що цілком дозволяє вважати нашу країну державою з домінуючою етнічною нацією. Сучасні реалії свідчать, що і в 2014 році ситуація зі співвідношенням в державі русі та представників інших етнічних спільнот суттєво не змінилася. «Революція гідності» та московська агресія зміцнили рівень консолідації русі. Московія своїми агресивними діями остаточно поховала міфи про поділ українців та україномовних та російськомовних, існування окремого «Юго-Востока» чи «Новоросії» тощо. Більш того, боротьба за власну гідність та

московська агресія остаточно консолідували навколо ідеї Незалежної Русі абсолютну більшість представників національних меншин, які розуміють, що їх майбутнє в незалежній Русі, а не новітній московській імперії.

Сьогодні історія дає руській нації ще один шанс. Або ми врешті-решт побудуємо власну національну державу (націю-державу) та увійдемо в коло цивілізованих народів, або знову опинимося на узбіччі історії. Нам необхідна саме така, а не інша демократія.

Текст підготував

Роман Коршук

Більше-ніж-український-націоналіст Донцов: нові ідеологічні перспективи й актуальність

(рецензія на книжку Ігоря Загребельного «Націоналізм versus Модерн: Життя і творчість Дмитра Донцова в оптиці консервативної революції»)

Рідко коли з-під пера молодого філософа й активіста націоналістичного руху (тризубівець зі стажем, фактично ідеолог «Правого Сектора») виходить такий зрілий і водночас легкий текст – для того, хто володіє певним інтелектуальним багажем, хоча й навряд знайомого з обіцяною у підзаголовку праці «оптикою консервативної революції». Читати книжку варто щонайменше заради ознайомлення з майстерно вписаною в полотно концептуальних реконструкцій біографією ідеолога українського націоналізму, яка, втім, як і решта тексту, розкрита в полемічному й живому стилі випередження прискіпливих питань дослідника цієї ж теми, в ролі якого відразу опиняється читач. Студенти вузів, безумовно, нарешті матимуть по чому готувати «філософську спадщину» Дмитра Донцова.

Однак найбільша цінність книжки полягає в обраній методології та широті інтелектуального кругозору автора, який талановито вивів постать Дмитра Донцова за само собою зрозумілі, та все ж таки занадто вузькі межі класики українського націоналізму, не кажучи про публіцистичний штамп «донцовщини». І справа не в тому, що Ігор Загребельний показав загальне культурфілософське значення мислителя на тлі епохи завдяки власній ерудиції, начитаності та манері викладу, а в обранні конкретної традиціоналістської й консервативно-революційної перспективи (дві лінії думки, започатковані Рене Геноном у вузькому сенсі школи інтегрального традиціоналізму та німецькими правими інтелектуалами й революціонерами міжвоєнного періоду відповідно), у світлі якої стають на своє місце і ранні соціалістичні вподобання палкого «медитеранця», і незламність націонал-революційної боротьби й гострота критики лібералізму («У вогнях Національної революції»), і віталізм й ірраціоналізм, і його ідолоборочий нігілізм-волюнтаризм й «аморалізм», зокрема на службі революційного оновлення християнства та його повороту від «гуманістичної аберації» до войовничих лицарських ідеалів («По той бік «свободи, рівності, братерства»), і, в цьому контексті, романтизація Середньовіччя (див. розділ ««Донцовство»: пролегомени революційної готики»), і метафізична «теорія рас» та етнопсихологія, і вчення про «стихійний націоналізм» та духовний аристократизм, і прихильність до циклічної концепції історії (ключовий розділ для всієї праці «Від волюнтаризму до «національного традиціоналізму»), і «трагічний оптимізм» (««Вісник» і лицарі трагічного оптимізму»), і прагнення повторного «зачаклування» світу та відкриття сили міфу («Міфотворення як стиль: як читати Донцова?»)

Адже традиціоналісти й консервативні революціонери поділяли уявлення про деградацію історії (вчення про перехід від «золотого віку» до «залізного»), що перегукується з їхнім «культурним песимізмом», однак останні, слідуючи ніцшеанській логіці «переоцінки усіх цінностей» та «вічного повернення», впевнені у можливості – та й необхідності – відтворення традиційних ідеалів тут і зараз, шляхом активного повстання проти самого духу сучасності («ресакралізація світу»). Звідси походить як «трагічний оптимізм», так і безкомпромісність націонал-революційних вимог Дмитра Донцова в суспільно-політичній сфері. Й саме тому він постає не просто як український націоналіст, який боровся за незалежну від Московії, сильну й соборну державу Україна, а як «національний традиціоналіст» й консервативний революціонер, котрий кидає виклик

метафізичним та культурним підвалинам модерну. Тепер повністю відкривається й загадка назви книжки Ігоря Загребельного, а також те, у який спосіб націоналізм Донцова здатен подолати відхилення епохи у філософсько-історичній та історіософській площині. Незаперечно, такий підхід засвідчує свою евристику й для ряду інших великих українських діячів. Словами автора, «будучи консервативно-революційним мислителем, Донцов випереджав свій час настільки, що залишається актуальним ще й досі».

Текст підготувала

Олена Семеняка

Автори:

Ігор Гаркавенко, громадський активіст, лектор, публіцист. Київ.

Юрій Ноєвий, політик, публіцист. Київ.

Святослав Вишинський, філософ, кандидат наук, публіцист. Чернівці.

Андрій Волошин, публіцист, поет. Київ.

Услав Добровولька, житель Інтернету.

Ігор Загребельний, громадський активіст, письменник. Полтава.

Петро Вознюк, політолог, кандидат наук, публіцист. Київ.

Едуард Юрченко, філософ, публіцист. Київ.

Олесь Ганнущенко, публіцист. Київ.

Юрій Олійник, політолог, аспірант НІСД, публіцист. Львів.

Олена Семеняка, філософ. Київ.

Пол-Сміт Ващук, публіцист, активіст українського руху в діаспорі, Едмонтон, Канада.

Джон Хауелз, філософ, Уельс, Кардіф.

Кім Пертуссон, політик, молодіжна організація Nordisk Ungdom. Стокгольм, Швеція.

Роман Коршук, науковець, публіцист. Київ.

Перекладачі:

Наталя Саврук

Софія Каневська

Олександр Юрченко

В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ

Ворог Свободи. Критика лібералізму